

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မောစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မောစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝိကာစရိယ၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဓရ၊ မဟာဂန္ထဝိကာ ပဏ္ဍိတ

တစ်နေ့တစ်ချိန်

ဓမ္မဒူတ
ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ
တစ်နေ့တစ်ညမေ့ရင်

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တစ်နေ့တစ်ညမေ့ရင်

VISUAL ART
CHEN HMINE AUNG
SEPTEMBER 2010

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

B.A (Myanmar), M.A(Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဇေဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကာစရိယ၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတရေမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

တစ်နေ့ကုန်သွားရင်

ပြန်ချီရေး

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂၊ ၂(ခ)၊ ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို၊ ကုန်သည်လမ်း
(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

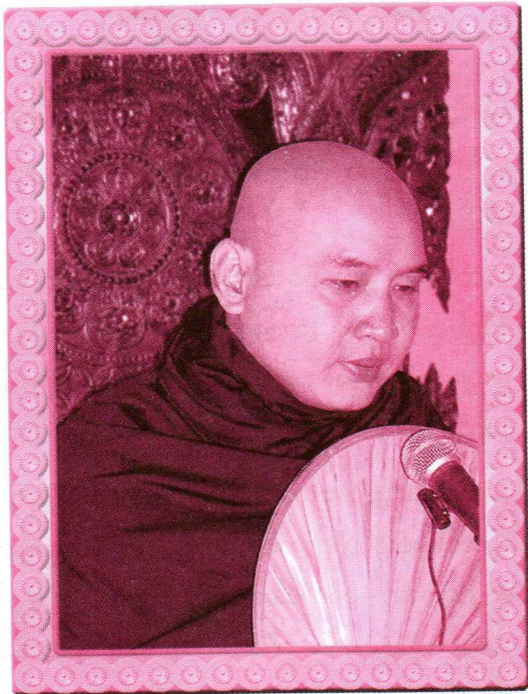
ဓမ္မနူတ တရားတမန်

ဓမ္မနူတ စာပို့ချ သင်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနူတ စာရေးပြ ဖတ်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနူတ ဟောဖော်ပြ နာကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနူတ တရားပြ ကျင့်ကြ ကျိုးရစေ။

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ဗညီဃဟု

B.A (Myanmar), M.A(Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓဇဗျာစရိယ၊ သာသနဓဇာတိပါလဗျာစရိယ၊ သာသနဟိတဂုဏ်သိက္ခာစရိယ၊
ဓမ္မကထိက ဗဟုစုပ္ပတ္တိဓရ မဟာဂန္ထသိက္ခာပုဂ္ဂိုလ်

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

- မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင် + ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ဖွားမြင်သည်။
- တောင်စွန်း ဓမ္မဒူတတောရကျောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဓဇ) ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
- တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်တို့တွင်လည်းကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတို့တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။
- သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊
- သာသနဟိတ ဂဏဝါစကာ စရိယဘွဲ့၊

- B.A (Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India) ဘွဲ့တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ ပရိယတ္တိသာသန ဟိတအသင်းကြီးမှ ဆက်ကပ်သော အဘိဓမ္မဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ၂၀၁၀ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှဆက်ကပ်သော ဓမ္မကထိကဗဟုဇနဟိတဓရ ဘွဲ့တော်ကို ရရှိခဲ့သည်။
- ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ ခုနှစ်ထိ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ ကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်အဖြစ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
- ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစတင်၍ သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ကော်ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတသုခိတာရုံကျောင်းတိုက်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာနနာယကဆရာတော်အဖြစ် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းတွင် ဓမ္မဒူတ
တောရသာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ
ပဓာနနာယက ဆရာတော်အဖြစ် လစဉ် တရားစခန်းများ
ပြသခြင်း၊ တရားသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်ခြင်း၊ ပြည်တွင်း
ပြည်ပတရားပွဲများသို့ ကြွရောက်ဟောပြောခြင်း၊ တရား
စာအုပ်များရေးသားခြင်း၊ စာပေပို့ချခြင်းစသော သာသနာ့
တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

တစ်နေ့ကုန်သွားရင်

၁၃၆၇ ခုနှစ်၊ တန်ခူးလပြည့်ကျော် (၂)ရက်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁၄)ရက်နေ့ ညတွင် ပဲခူးမြို့၊ ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ ရိပ်သာ၌ ကျင်းပအပ်သော သင်္ကြန်တွင်း အထူးတရားစခန်း၌ ဟောကြားအပ်သော တစ်နေ့ကုန်သွားရင် တရားတော်။

အချိန်ကာလတွေကို တွက်ကြည့်ရင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်လွန်ပြီးသွားတော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် ဘာများကျန်သလဲ၊ ကိုယ့်မှာဘာထူးခြားမှုတွေဖြစ်လာသလဲဆို တာကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သတိထားမိအောင် တရားတစ်ပုဒ် ဟောကြနာကြမယ်။

အများအမြင်

ဘဝတစ်ခုအတွင်း ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားကြတဲ့ ရက်လနှစ် ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလ တွေဟာ တစ်နေရာတည်းမှာ ဘယ်တော့မျှ ရပ် တန့်ပြီး မနေပါဘူး။ စက္ကန့်နဲ့ မိနစ်နဲ့ အမျှ အမြဲတမ်းကို ပြောင်းလဲ

၁၀ □ မွေဒုတအိက်တာအရှင်ပညိဿရ

နေပါတယ်။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်လို့ ရက်တွေ လတွေ နှစ်တွေဟာ မသိမသာ ကျော်လွန် ကုန်ဆုံးသွားပါတယ်။

မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်လို့ တစ်နေ့ကုန်ပြီဆိုရင် “ဒီနေ့ ငါ စီးပွားရှာလိုက်တာ ဘယ်လောက် အမြတ်အစွန်း ရတယ်၊ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက် ကျန်တယ်၊ ငါ့ဒီနေ့ ဘယ်လောက် ရလိုက်တယ်” လို့ အများစုက စီးပွားတွက်သာ တွက်ကြပါတယ်။ ရလိုက်တဲ့ငွေကြေး၊ မရလိုက်တဲ့ငွေကြေးကိုသာ မြင်တတ်ကြပါတယ်။

“ဒီနေ့တော့ဖြင့် ငါ အလုပ်ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက် ပြီးသွားတယ်၊ ဘယ်လောက် လုပ်ဖို့ ကျန်သေးတယ်” လို့ အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ တွေးတောဆင်ခြင်တွေ့မြင်တတ်ကြပါတယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့အမြင်

ဘုရားရှင်ရဲ့အမြင်က သာမန်လူတို့ရဲ့အသိအမြင်မျိုး မဟုတ်တော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ဖြစ်ပျက်သွားပုံကို တွေ့မြင်အောင် ကြည့်တတ်ဖို့ တရားအမြင်ကို ညွှန်ပြတော်မူပါတယ်။

တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်က သေဖို့ တစ်ရက်နီးကပ်သွားတာပါ။ ဒီသဘော အယူအဆဟာ ဘယ်တော့မျှ မမှားနိုင်ပါဘူး။ မလွဲချော်နိုင်ပါဘူး။

စီးပွားရေးကိစ္စ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေမှာ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်တွက်ချက်ကြရင်မြတ်

တာလည်းရှိမယ်။ ရှုံးတာလည်းရှိမယ်။ အတိအကျတွက်လို့မရဘူး။ မသေချာပါဘူး။

တိတိကျကျ သေသေချာချာ ပြောနိုင်တာကတော့ တစ်နေ့ကုန်သွားချိန်မှာသေတဲ့ဘက်ကိုတစ်ရက်နီးသွားတာက အသေအချာပါပဲ။

လူတိုင်းအတွက်မှန်

လူကြီးဖြစ်စေ၊ လူငယ်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ အမျိုးသားဖြစ်စေ၊ အမျိုးသမီးဖြစ်စေ ဘယ်သူမဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုန်သွားတာနဲ့အမျှ ကိုယ့်သက်တမ်း တစ်ရက်တစ်ရက်လျော့သွားတာဟာ အမှန်ပါပဲ။ နေတဲ့ဘက်က တစ်ရက်လျော့ပြီးသေတဲ့ဘက်ကိုတစ်ရက်နီးကပ်သွားတာဟာ အမှန်တရားပါပဲ။

သေရန်တစ်ရက်နီး

ကိုယ့်ခန္ဓာရဲ့သွားနေတဲ့ လမ်းစဉ် ခန္ဓာရဲ့လမ်းကြောင်းကိုကြည့်ရင် ဘဝအစဟာ ဇာတိပါ။ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်ချိန်ကစပြီး ဇာတိဟာ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဘယ်ဘက်ဆီ ဦးတည်နေသလဲ ဆိုရင် ဇရာဆိုတဲ့ အိုခြင်းဆီကိုပါ။ ခန္ဓာဟာ ဇာတိကနေ ဇရာဆီကို သွားပါတယ်။

ဇရာကနေ ဘယ်ကိုသွားနေပြန်တုံးဆိုရင် မရဏ ဆီကို ဦးတည်ကာ သွားနေပါတယ်။ မပြတ်သွားနေတဲ့ ခန္ဓာလမ်းစဉ်

၁၂ ▣ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ယဉ်ဿရ

ခန္ဓာလမ်းကြောင်းဟာ ဘယ်တော့မျှ တိမ်းမသွားပါဘူး။ စောင်းမသွားပါဘူး။ ပြောင်းမသွားပါဘူး။ ဇာတိကနေ ဇရာ၊ ဇရာကနေ မရုဏဆီကို နေ့တိုင်း သွားနေပါတယ်။ ဒီနေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက်မဆုတ်တမ်း ရှေ့ကိုသာ လှမ်းနေ ပါတယ်။ တစ်နေ့ကုန် သွားရင် အမှတ်ထင်ထင် မြင်လိုက် ရမှာက “ငါသေဖို့ တစ်ရက် နီးသွားပြီ” ဆိုတာကိုပါ။

သေရန်တစ်လနီး

တစ်ရက်တစ်ရက်ကနေ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ်ဆိုရင် တစ်လ အချိန်ကို ရောက်လာပါတယ်။ တကယ်တွက်ကြည့်ရင် တစ်လ ဆိုတာ ဘာမျှ မကြာလိုက်ပါဘူး။ နေရင်းထိုင်ရင်း သွားရင်း လာရင်းနဲ့ တစ်လပြည့်သွားတယ်။ ကိုယ့်သက်တမ်းအလျောက် ပြန်တွက်ကြည့် လိုက်မယ်ဆိုရင် လပေါင်းများစွာ နေပြီးခဲ့ပါပြီ။ လပေါင်းများစွာ ကာလခရီးကို ဖြတ်သန်းပြီးခဲ့ကြပါပြီ။

တစ်လကုန်သွားတဲ့အချိန်မှာ မမေ့မလျော့ အောက်မေ့ ဆင်ခြင်လိုက်ဖို့ကသေဖို့တစ်လနီးသွားပြီဆိုတာကိုပါ။ တစ်လ ကုန်ပြန်ရင် သေဖို့ရန် တစ်လ နီးကပ်သွားပါပြီ။ နေတဲ့ဘက်က တစ်လလျော့၊ သေတဲ့ ဘက်ကို တစ်လ ပေါင်းရပါမယ်။

ဒီအတိုင်းမနေတဲ့ခန္ဓာ

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရဲ့ခန္ဓာ ကြီးက မရဏဆီကိုတရွေ့ရွေ့ သွားနေတဲ့သဘောအမြဲတမ်းရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းဘယ်တော့မျှ ရပ်တန့်မနေတတ်တဲ့ ခန္ဓာပါ။

မနေ့ကလည်း ဒီအတိုင်း၊ ဒီနေ့လည်း ဒီအတိုင်း၊ နောက် တစ်နေ့လည်း ဒီအတိုင်း ရှိနေမယ်လို့ တွက်မထားပါနဲ့။ ခန္ဓာကြီးဟာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေပါတယ်။ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေပါတယ်။

မွေးဖွားချိန်ကစလို့ တရွေ့ရွေ့အိုလာပါတယ်။ အိုရာကနေ သေဖို့နီးလာပါတယ်။ ဒီအခြေအနေဒီပုံစံဒီအနေအထားအတိုင်း ဘယ်တော့မျှ တည်တံ့မနေပါဘူး။

တစ်လကုန်သွားရင် တစ်လစာ အိုသွားတာပါပဲ။ တစ်နှစ်ကုန်ရင် တစ်နှစ်စာ အိုသွားတာပါ။

သေရန်တစ်နှစ်နီး

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ တစ်လပြီးတစ်လလို့လပေါင်းဆယ့် နှစ်လ ဆိုရင် တစ်နှစ်ပါပဲ။ တစ်နှစ်ကုန်သွားရင် သေဘက်ကို တစ်နှစ်နီးသွားပါတယ်။

အခုဆိုရင် အနှစ်သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ ခြောက် ဆယ်လို့အသီးသီးဖြတ်သန်းခဲ့ကြတဲ့နှစ်တွေဟာ ကုန်လွန်သွား ခဲ့ပါပြီ။

၁၄ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကုန်လွန်သွားတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ဘာနဲ့မျှ ပြန်လဲ
ယူလို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ယူထားနိုင်တာ ရလိုက်တာတွေ
ဘာများရှိကြသလဲလို့တွက်စစ်ကြည့်ပါ။

ဥစ္စာရှာတဲ့သူက ဥစ္စာရပါတယ်။ ပညာရှာတဲ့သူက ပညာ
ရပါမယ်။ တရားရှာတဲ့သူက တရားရပါမယ်။ ကိုယ်ယူထားတာ
ကိုပဲ ကိုယ်ရလိုက်ပါတယ်။ သေဘက်ဆီကို နီးမသွားအောင်
တော့ ဆွဲထားလို့မရပါဘူး။

အချိန်နဲ့လဲယူ

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တရားအားထုတ်ကြတာ အခုဆိုရင်
နှစ်ရက်မြောက်ရောက်ရှိသွားပါပြီ။ ဒီနှစ်ရက်တာကာလအတွင်း
မှာနှစ်ရက်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလဟာ ကုန်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ဘက်
က လျော့သွားတာပါ။

ဒီနှစ်ရက်အတွင်းမှာ “ကိုယ် ဘာများရလိုက်သလဲ” ဆိုတာ
ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ပြန်တွက်ဖို့တော့ လိုပါတယ်။

တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်တရား ရှာကြတာ
ပါ။ စီးပွားရှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ဖြုန်းနေကြတာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ရှာရင် ကုသိုလ်ရမှ ကိုယ့်အတွက်
ကျန်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိပါတယ်။

ကုသိုလ်ရှာတယ်ဆိုပြီး အချိန်တော့ ကုန်သွားတယ်။
ကုသိုလ်လည်း မရ၊ ဥစ္စာလည်း မရ၊ ပညာလည်းမရ ဘာမျှ မရ
လိုက်ရင် ကိုယ့်အတွက် ရှုံးပါတယ်။

ကုသိုလ်ရှာချိန်မှာ ကုသိုလ်အရယူဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ့်အချိန်ကို ကုသိုလ်နဲ့ လဲယူရပါမယ်။ ကုန်သွားတဲ့ အချိန်တွေအစားကုသိုလ်တွေရယူထားဖို့မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်နုတ်ပြီး ဘုန်းကြီး ဟောပြချင်ပါတယ်။

ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသား

ရှေးတုန်းက ကာသိတိုင်း သုရန္တနမြို့မှာ ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး မင်းပြုပါတယ်။ သားသမီး မထွန်းကားဘဲနေရာကရှားရှားပါးပါးသားတော်လေးတစ်ပါးဖွားမြင်လာတဲ့အခါဘုရင်နဲ့မိဖုရားသာမကတစ်တိုင်းလုံးတစ်ပြည်လုံးကဝမ်းသာအားရဖြစ်ကြပါတယ်။ လူများအပေါင်းရဲ့စိတ်နှလုံးကိုရွှင်ပြုံးစေတာမို့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသားလို့မှည့်ခေါ်ကြတာပါ။

အရွယ်ရောက်တဲ့အခါ တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့ ပညာတွေကို သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးချိန်မှာ ကြင်ရာ ရှာပေးပါတယ်။ မင်းသားလေးကတော့မြတ်တဲ့အကျင့်ကိုသာကျင့်လိုတဲ့အတွက် ဘာကိုမျှ မက်မက်မောမော မရှိလှပါဘူး။

ခမည်းတော် မယ်တော်တို့က ရွှေစင်ရုပ်တုမက ချောမောလှတဲ့ဥဒယဘဒ္ဒမင်းသမီးနဲ့အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးကြပါတယ်။

၁၆ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

စိတ်တူကိုယ်တူ

ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးလေးကလည်း ဥဒယ ဘဒ္ဒမင်းသားလေးလိုပါပဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ထဲမှာ မနေချင်ပေမဲ့ နှစ်ဖက်မိဘတွေ သဘောကျ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုကြရတာပါ။

ငယ်စဉ်မှာပဲ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ မင်းစည်းစိမ်မင်းချမ်းသာတွေ လက်ထဲရောက်နေပေမဲ့ မင်းမိဖုရား နှစ်ဦးသားတို့ဟာ မြတ်တဲ့အကျင့်နဲ့သာ နေကြပါတယ်။

တစ်နန်းတည်း တစ်ခန်းတည်း နေကြပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မောင်နှမလိုသာ ဆက်ဆံကြပါတယ်။ တဏှာရော စွက်တဲ့ အကြည့်နဲ့တောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မကြည့်ကြပါဘူး။

ကာမဂုဏ်ထဲ နှစ်မွန်းမနေ

ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား နှစ်ဦးသားတို့ဟာ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နဲ့ နေကြရတာပါ။ တိုင်းပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုး ပိုင်ဆိုင် အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ သူတွေဆိုတော့ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ကာမဂုဏ်တွေ ပြည့်စုံလှပါတယ်။

သာမန်လူတွေအနေနဲ့ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီစည်းစိမ် ဒီချမ်းသာ ဒီကာမဂုဏ်တွေထဲမှာ နှစ်မွန်းနေ ဖို့ပဲရှိပါတယ်။

ခံစားစံစားလို့မကုန်နိုင်တဲ့ကာမဂုဏ်တွေကိုတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
မရိုးအောင်ခံစားပြီးပျော်ရွှင်နေကြဖို့သာများပါတယ်။ မြတ်တဲ့
အကျင့်ကိုကျင့်ဖို့ဆိုတာသတိတောင်ရဖို့မလွယ်ပါဘူး။

ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းနဲ့ မိဖုရားတို့က ဒီလိုမဟုတ်ကြပါဘူး။
ခုခေတ်လူတွေလိုအပျော်အပါးနဲ့မေ့လျော့မနေကြပါဘူး။
ကောင်းမှုပြုဖို့ကောင်းတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်တွေကိုလုပ်ဖို့ကိုသာ
တွေးတောနေကြတာပါ။

ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးတရား

ဒီလောက်ပြည့်စုံကောင်းမွန်တဲ့ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ
ကိုသူတို့ရရှိနေကြတာဟာရှေးအတိတ်ကကောင်းတဲ့ကံတွေကို
ပြုခဲ့ကြလို့ပါ။ ကောင်းမှုကံတွေကိုပြုခဲ့ကြလို့ကောင်းကျိုးတွေ
ရနေကြတာပါ။

ကောင်းကျိုးချမ်းသာဆိုတာလိုချင်တိုင်းရ၊ ရချင်တိုင်း
ရနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အလကားသက်သက်အချောင်ရနေ
ကြတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ရှေးကောင်းမှုကြောင့်ကံအားလျော်
စွာရကြတာပါ။

ကောင်းမှုပြုရင်ကောင်းကျိုးကိုရပါတယ်။ မကောင်းတာ
တွေကိုပြုလုပ်ရင်မကောင်းကျိုးကိုရပါတယ်။ အဲဒီလိုသိတဲ့
အသိဉာဏ်ကိုကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်လို့မြတ်စွာဘုရား
ကအမည်ပေးပါတယ်။

၁၈ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သာသနာပ မှာလည်းရှိ

ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းကျိုးရ၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးရတယ်လို့ သိနားလည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင် မရှိတဲ့ သာသနာပကာလ မှာလည်း ရှိတတ်ကြပါတယ်။

အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတွေရဲ့ သာမန်အသိနဲ့ လည်းတွက် ဆမှန်းဆသိနိုင်ကြပါတယ်။ မျက်မြင်လောကမှာ ကောင်းတာတွေ လုပ်နေကြတဲ့သူတွေ ကောင်းကျိုးရနေကြတာ အထင်အရှားပါ။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေ ပြုလို့ မကောင်းကျိုးတွေ ခံစားနေကြရတာလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါကို သိမြင်နားလည်တဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို သက်ဝင်ယုံကြည်တဲ့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ် ဖြစ်လာပါတယ်။

ကောင်းမှုတွေ ပြုနေကြ

ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းနဲ့ မိဖုရားတို့ဟာ ကာသိကရာဇ် ထီးနန်းကို အုပ်ချုပ်ကာ မင်းစည်းစိမ် မင်းချမ်းသာတွေ ခံစားနေတဲ့အချိန်ဟာ သာသနာပကာလပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရား မရှိပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ တရားဓမ္မလည်း မရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ မင်း မိဖုရားတို့ဟာ မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေဘဲ စိတ်တူကိုယ်တူ ကုသိုလ်တွေ ပြုနေကြပါတယ်။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အတုယူရမှာပါ။ ကောင်းမှု ပြုခဲ့လို့ ရလာတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေနဲ့ ယစ်မှူးပြီး မေ့လျော့ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ထပ်မပြု

ရင်နောင်ကိုကောင်းကျိုးရဖို့မလွယ်ပါဘူး။ရနေတဲ့ချမ်းသာသုခတွေအားပါးတရခံစားပြီး ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေကြရင် နောင်အခါ နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီလိုချမ်းသာမျိုးတောင် ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

မင်းမိဖုရားတို့ကတော့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်ကို အသုံးပြုပြီး ဒါန သီလ ဆိုတဲ့ ကုသိုလ်တွေကို မတွန့်မဆုတ်ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

မူလတန်း ပုဉ္ဏာသဝင်

သူတို့မှာရှိတဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးဟာ ထိုခေတ် ထိုအခါ သာသနာပ ကာလမှာတော့ အင်မတန် အဆင့် အတန်းမြင့်တဲ့ အသိဉာဏ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာသနာတွင်းကာလ အခြေအနေ၊ သာသနာတွင်းမှာ ရနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကံနဲ့ ကံရဲ့အကျိုးကို သိနားလည်တယ်ဆိုတာ၊ သက်ဝင် ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အခြေခံအဆင့်၊ မူလတန်း အဆင့်လို့သာ သတ်မှတ်ရမှာပါ။

မြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့အချိန်နဲ့ ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့တရားဓမ္မ တည်ရှိနေတဲ့အချိန်နဲ့ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့အချိန်ဘာတွေကွာသလဲဆိုရင် အသိဉာဏ်တွေကွာသွားတာပါ။ ဘုရားပွင့်တဲ့ သာသနာတွင်းကာလမှာ ဒီထက်မက အဆင့်မြင့်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ရနိုင်ကြပါတယ်။

၂၀ □ မွေနှုတ်ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘုန်းကြီးတို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ပညာ သင်ကြား တော့ အောက်ဆုံးအဆင့်က မူလတန်းပါ။ မူလတန်းကနေ တစ်ဆင့်တက်ရင် အလယ်တန်း၊ အလယ်တန်းကနေ တစ်ဆင့်တက်ရင် အထက်တန်းဆိုပြီး အဆင့်ဆင့် ရှိပါတယ်။

မူလတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ အလယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မတူပါဘူး။ အလယ်တန်းကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ အထက်တန်းကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ အသိဉာဏ် မတူပါဘူး။ အဲဒီလိုပါပဲ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတွင်းမှာ ကံနဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို သိမြင်တဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အောက်ဆုံးအဆင့်သာ ရှိပါသေးတယ်။

ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်ကြည့်

တချို့က ငါတို့ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းကျိုး ရမှာပဲ။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုး ဖြစ်မှာပဲ။ ငါတို့မှာ ဒီအသိရှိပြီးသား။ အဲဒီတော့ ထပ်ပြီးတော့ တရားလည်း နာစရာမလိုဘူး။ တရားလည်း အားထုတ် စရာ မလိုဘူး။ ငါတို့ သူများကိုလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး။ မဟုတ်တာ မပြောဘူး။ မကောင်းတာ မလုပ်ရင် ပြီးတာပဲလို့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်နေတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီအသိလောက်နဲ့နေ၊ ဒီအဆင့်လောက်ကိုပဲ ကျင့်နိုင်တဲ့သူတွေဟာ သာသနာတွင်းမှာတော့ မူလတန်းအဆင့်ပါ။

ဒီတော့ ကိုယ့်အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်သိဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ဆင့်ထက်

တစ်ဆင့် မြင့်တက်နိုင်အောင် လေ့လာအားထုတ်ဖို့ လိုပါတယ်။
ကိုယ့်အဆင့်ကိုယ်သိမှ အဆင့်မြင့်အောင် လှမ်းတက်နိုင်မှာပါ။

အလယ်တန်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်

မူ လ တ န် : က နေ အလယ်တန်းအဆင့်ကို တက်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အနိစ္စဒုက္ခအနတ္တဆိုတဲ့ လက္ခဏာရေးသုံးပါးအပေါ် မှာ အသိအမြင်တွေ ရှင်းနေ ရပါမယ်။ လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ပျင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သဘောပေါက်ရပါမယ်။

ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်သိမြင်အောင်ကြည့်ပြီး ဒီရုပ်တရား နာမ်တရားတွေဟာ အမြဲတမ်း ပြောင်းလဲနေလို့ မမြဲပါ လားဆိုတဲ့ အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းတွေနဲ့ အဖန်တလဲလဲ နှိပ်စက်နေလို့ ဆင်းရဲ ပါတယ်လို့ သိတဲ့ ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ ကိုယ်မစိုး ကိုယ်မပိုင် ကိုယ့် စိတ်ကြိုက် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အနတ္တလက္ခဏာလို့ဆိုတဲ့ လက္ခဏာ သုံးပါးကို သိထားရင် အလယ်တန်းအဆင့် အသိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ် လာပါလိမ့်မယ်။

ဉာဏ်နဲ့သိမြင်ပါမှ

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ မမြဲတာရယ် ဆင်းရဲတာရယ် အစိုး မရဘူး ဆိုတာရယ်ကို သိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အသိဉာဏ်ထဲက သိနေတာမျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။ ကိုယ်တိုင်သေသေချာချာ သိနေတာ မျိုး ဖြစ်ရပါမယ်။

၂၂ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ယညိဿရ

တချို့က ပါးစပ်ကနေပြီးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ လို့ ဆိုတယ်။ ဆိုရုံသာဆိုပြီး ဉာဏ်နဲ့မမြင်ရင် မဟုတ်သေးဘူး။တချို့ကလည်း ပုတီးလေး တဂျောက်ဂျောက် နဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဆိုပြီး စိပ်နေတယ်။ ဉာဏ်နဲ့ သိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မရသေးပါဘူး။

အလယ်တန်းအဆင့်ကိုရောက်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မတွေပေါ်မှာ အခြေခံပါတယ်။ ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ့်နာမ်အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် သိအောင် လေ့လာတဲ့ ဝိပဿနာပညာနဲ့ ကြည့်ရှုသုံးသပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ သိသွားမှ ဖြစ်တာပါ။ ဒါမမြဲဘူး၊ ဒါဆင်းရဲတယ်၊ ဒါအစိုး မရဘူးလို့ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်သွားရင် အလယ်တန်းအဆင့်ကို ရောက်ပါပြီ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင် များသောအားဖြင့် ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းကျိုးရတယ်၊ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးရတယ်လို့ သိတဲ့ မူလတန်းအဆင့်သာ များပါတယ်။ အလယ်တန်းအဆင့်ကို တက်နိုင်တဲ့သူ နည်းပါတယ်။

မူလတန်းအဆင့်မှာ နေရင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့ကုန်သွားတယ်၊ တစ်လကုန်သွား၊ တစ်နှစ်ကုန်သွား၊ တစ်သက် ကုန်သွားကြတယ်။ အဆင့်အတန်းတိုးတက်ပြီးတော့ မလာဘူး။ အသိဉာဏ်တွေ မြင့်မလာဘူးဆိုရင် အဆင့်မြင့်တဲ့သူလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

အထက်တန်း ပုဒ္ဓဘာသာဝင်

အထက်တန်းအဆင့်ကို ရောက်ချင်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ဟာ သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ရပါမယ်။ ဒုက္ခ သစ္စာ - ဆင်းရဲခြင်း အမှန်တရား၊ သမုဒယသစ္စာ - ဆင်းရဲဖြစ် ကြောင်းအမှန်တရား၊ နိရောဓသစ္စာ - ဆင်းရဲချုပ်ရာအမှန်တရား၊ မဂ္ဂသစ္စာ - ဆင်းရဲတွေချုပ်ကြောင်း အမှန်တရားရယ်လို့ သစ္စာ လေးပါး မြတ်တရားကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ထိုးထွင်းသိမြင်ရင် အထက်တန်းအဆင့် အသိဉာဏ်ပါ။

အဲဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို သုံးဆင့်ခွဲကြမယ်။ မူလ တန်းအဆင့်သည် ကံအကျိုးကိုသိတယ်။ အလယ်တန်းအဆင့် သည် လက္ခဏာသုံးပါးကို သိမြင်တယ်။ အထက်တန်း အဆင့် သည် သစ္စာလေးပါးကို သိမြင်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်အခုတရားကျင့်နေကြတယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းတွေ တိုးတက် မြင့်မားလာဖို့ပါ။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင် ငါ ဒီနေ့ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက် လာသလဲ၊ ဘယ်လောက် မြင့်မားလာ သလဲ၊ ဘယ် အဆင့်အတန်းကို ရောက်လာသလဲဆိုတာ သတိ ထားပြီး တွက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

၂၄ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သာသနာတွင်းမှာသာရှိ

အသိဉာဏ်နဲ့ခွဲခြားလိုက်တဲ့လူအဆင့်အတန်းသုံးဆင့်မှာ ကံ - ကံအကျိုးကိုသိတဲ့ မူလတန်းအဆင့်ဟာ သာသနာပ မှာလည်းရှိနိုင်ပါတယ်။ သာသနာတွင်းမှာလည်းရှိနိုင်ပါတယ်။

အလယ်တန်း အထက်တန်းအဆင့်ကို ရောက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေဟာ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာ ရသလဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓသာသနာတွင်းမှာမှ ရရှိနိုင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့အဆုံးအမ သာသနာကွယ်ပျောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ လက္ခဏာရေး သုံးပါးကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ သစ္စာလေးပါးတရားကိုလည်းမသိနိုင်ပါဘူး။ အခွင့်အရေးရနေတဲ့ ဒီအချိန် ဒီအခါဟာ ကိုယ့်အသိဉာဏ်အဆင့် အတန်းကို အစွမ်းကုန် မြှင့်တင်သင့်တဲ့ အချိန်ပါပဲ။

တစ်နေ့ကုန်သွားရင် ကိုယ့်စီးပွားရေးတွေ ဘယ်လောက် တိုးတက်လာလဲ။ လူနေမှု အဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လောက် မြင့်လာတယ်။ ရာထူးအဆင့်အတန်းတွေ ဘယ်လိုတိုးမြင့်လာတယ်။ ဘယ်လိုတိုးမြင့်အောင် လုပ်မလဲ။ ဒါတွေကိုသာ စဉ်းစားမနေဘဲ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း တိုးမြှင့်ဖို့ကိုလည်း သတိထားနိုင်ကြ အောင် ဘုန်းကြီး ဒီတရား ဟောပေးတာပါ။

ကတိကဝတ်ထားကြ

ဥဒယဘဒ္ဒမင်းနဲ့ မိဖုရားတို့ဟာ အသက်အရွယ်က ငယ်ငယ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရပေမဲ့လို့ မေ့လျော့ပေါ့ဆကာ မနေကြပါဘူး။

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြပါတယ်။ ဒါနသီလကောင်းမှုတွေ ပြုကြပါတယ်။ သာသနာ့ကွယ်ပျောက် နေချိန်မို့ ဘာဝနာ မပွားနိုင်တော့လက္ခဏာသုံးပါးကို သိတယ်။ သစ္စာလေးပါးကို သိတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်တော့ မရောက်ကြဘူးပေါ့။

သစ္စာတရားဆိုတာ ဘုရားသာသနာရှိစဉ်မှာ ရှိပါတယ်။ ဘုရားသာသနာကွယ်ပျောက်တာနဲ့ သစ္စာတရားကွယ်ပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူတော့မှ ထိုဘုရားရှင်က ရှာဖွေတွေ့ရှိလို့ ဒီ သစ္စာတရားတွေ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဟောကြားလို့ သတ္တဝါအများ သိနိုင်ကြတာပါ။

သန့်သန့်စင်စင် ချစ်ခင်ကြတဲ့ မင်းမိဖုရားတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကတိစကားတွေ ထားကြပါတယ်။ “တို့ဒီဘဝမှာ စိတ်တူကိုယ်မျှ ချစ်ခင်ကြင်နာနေကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်လာမှာ အသေအချာပါပဲ။ တကယ်လို့တစ်ဦးတစ်ယောက်က အရင်ဆုံး ဘဝပြောင်းသွားရင် ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဌာန ဘယ်ဘဝမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ပြန်လာပြီး အသိပေးကြစို့” လို့ ကတိကဝတ်ပြုထားကြပါတယ်။

၂၆ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ယဉ်ဿရ

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘယ်လောက် ချစ်ကြ၊ ခင်ကြပေ
မဲ့ ခန္ဓာရှိသူ မှန်သမျှ သေလမ်းကို သွားနေ ကြတာပါ။ သူ
အရင်သေမယ်၊ ကိုယ်အရင်သေမယ်လို့ ကျိန်းသေပြောနိုင်ဖို့
မလွယ်ပါဘူး။ ရှေ့ကသွားသူကနောက်မှာကျန်ရစ်သူကိုရောက်
နေတဲ့နေရာ ဖြစ်နေတဲ့ ဘဝအနေအထားကို ပြန်ပြောကြ
စတမ်းလို့ ကတိထား ကြတာပါ။

ခွဲခွာကြရပြီ

အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက လူတွေဟာ သက်တမ်းရှည်ကြပါ
တယ်။ လူ့သက်တမ်းဟာ ပျမ်းမျှအားဖြင့် အနှစ်တစ်သောင်း
လောက်ကို ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ အသက်မရှည်ရှာပါဘူး။ ထီး
နန်းစိုးစံပြီး အနှစ်ခုနစ်ရာလောက် မင်းပြုပြီးချိန်မှာ နတ်ရွာစံကံ
တော်ကုန်ပါတယ်။ လူ့သက်တမ်း တစ်ဝက်လောက်ပဲ နေသွား
ရတယ်လို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်။

ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးလေးကတော့ အရွယ်
ကောင်းချိန်မှာပဲ မုဆိုးမ ဖြစ်ကျန်ရစ်တယ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်ပဲ
သေအတူ ရှင်မကွာလို့ ပြောကြပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
လမ်းခွဲကြရတာကတော့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ကံဆုံသမျှ ပေါင်းဆုံ
ကြရပြီး ကံကုန်တော့ လည်း တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ သွားကြ
ရတာဟာ လောကကြီးမှာ မထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါပဲ။

မခွဲချင်လည်းခွဲရ၊ မကွဲချင်လည်းကွဲကြရတာဟာ လူ့ဘဝ
ရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့လက်ခံမှတ်ယူထားတတ်ဖို့အရေးကြီး
ပါတယ်။ အဲဒီလို သဘောထားနိုင်ပါမှ တကယ်တမ်းတွေ့လာ
ကြုံလာရင်ဆိုင်လာကြရတဲ့အချိန်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိကြမှာပါ။

ခွဲခွာခြင်း၊ ကွဲကွာခြင်း သဘောတရားတွေကို ကြိုတင်
နှလုံးသွင်းထားရင်အလူးအလဲခံကြရမှာပါ။ မနေတတ်မထိုင်
တတ်ဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်မတတ်၊ ရူးသွပ် မတတ် ခံစားကြရမှာ
ပါ။

မိဖုရားလေးကတော့ တရားရှိတယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့။
သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် နားလည်ထား သူဆိုတော့
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သောက မရောက်ပါဘူး။ မင်းကြီး မရှိတော့
တဲ့တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပါတယ်။
မှူးမတ်ဝန်ကြီးတွေ အကူအညီနဲ့ ဘုရင်မကြီးအဖြစ် စီမံအုပ်ချုပ်
ပါတယ်။

အားကိုးရာမဲ့ မိန်းမသားလို့ အားကိုးရှာမနေဘဲ ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးတာ စံနမူနာ ယူစရာပါ။ မခိုင်မြဲတာတွေကို အားကိုး
နေရင်၊ အားကိုးမဲ့တိုင်း အားကိုး ရှာနေရမယ်ဆိုရင် ဒုက္ခသာ
ပိုလို့ များဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

၂၈ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကောင်းကျိုးခံစားရ

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုထားတဲ့ သူတွေအတွက် နောင်ဘဝ ဆိုတာကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ရှိသူဟာ ကောင်းရာ သုဂတိကိုသာ ရောက်စရာရှိတာပါ။

ကံနဲ့ ကံအကျိုးတရားကို နားလည်ထားတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းဟာမသေခင်အသက်ရှင်စဉ်ကာလကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ကိုပြုနိုင်သလောက်ပြုခွင့်ရှိသလောက်ပြုသွားခဲ့ပါတယ်။ စည်း စိမ်ချမ်းသာရာထူးအာဏာတွေကိုကုသိုလ်အတွက်သာအသုံး ချသွားခဲ့ပါတယ်။

ကုသိုလ်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ နောင်ဘဝ ခရီးကို လျှောက်လှမ်းသွားတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မျက်နှာမငယ်ရတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်အတွက်ကောင်းခြင်းတရား တွေ ဖန်ဆင်းပေးမယ့် ကောင်းမှုတွေကို ကိုယ်တိုင် ယူသွားနိုင် တဲ့အတွက် ဘဝကောင်းကို ရရှိပါတယ်။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမြဲအရံတွေ များပြားပြည့်စုံတဲ့ သိကြားမင်းသွားဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းမှုပြုသူ၊ ကုသိုလ်ရှိသူတွေ ရောက်ရှိရာ ကုသိုလ်စည်းစိမ်တွေကို မြိန်မြိန် ကြီးခံစားကြရာဖြစ်တဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ နတ်စည်းစိမ်၊ နတ်ချမ်းသာတွေကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရပါပြီ။ လူ့စည်းစိမ်၊ လူ့ချမ်းသာထက်အဆပေါင်းများစွာသာလွန်တဲ့နတ်ချမ်းသာကို ရရှိခံစားနေရပါပြီ။

မျှော်သူကမျှော်

လူ့ပြည်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိဖုရားလေး ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ ဆိုတော့ ကတိစကားအတိုင်း မျှော်နေရှာပေါ့။ ဘဝတွေက ခြားနားသွားပြီ။ လူ့ပြည်နဲ့ နတ်ပြည် ဘဝချင်း မိုးနဲ့မြေမက ခြား သွားကြပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ကတိစကားကရှိနေတယ်။ ဘဝပြောင်းသွားချိန်မှာ ကျန်ရစ်သူကိုပြန်ပြီးသတိပေးကြမယ်ဆိုတဲ့ကတိစကားရှိထား ကြတယ်။ “ဘယ်နေ့ပြန်လာပြီးအသိပေးမလဲ။ ချစ်ရသူမင်းကြီး ဘယ်ဘုံဘယ်ဌာနကိုရောက်နေသလဲ” လို့နေ့တိုင်းတွေးနေပါ တယ်။

တစ်ရက်လည်း ရောက်မလာ။ တစ်ရက်လည်း ရောက် မလာ။ တစ်နှစ်သာ ကုန်သွားတယ်။ ရောက် မလာသေးဘူး။ နောက်တစ်နှစ်ကျတော့လည်း ရောက် မလာသေးဘူး။ စောင့် နေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားပါတယ်။

လူ့သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပေမဲ့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သက်တမ်းနဲ့ တွက်လိုက်တော့ ဘာမျှ မကြာသေးပါဘူး။ ခဏလေးလိုလိုပါပဲ။ လူ့ပြည်မှာ အနှစ်တစ် ထောင်ဟာတာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာတစ်ရက်လောက်သာပါ။ လူ့လောကမှာနေတဲ့ လူသားတွေရဲ့အသက်တစ်ထောင်ရှိမှ နတ်ပြည်က နတ်သား သက်တမ်းက တစ်ရက်ပဲ ရှိပါတယ်။

မျှော်သူက နှစ်တွေအများကြီး ကုန်သွားတယ်။ အချိန် ကာလအရှည်ကြီး ဖြတ်သန်းရတယ်။ နေရာဌာန မတူ၊ သက်

၃၀ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တမ်းမတူတဲ့ နတ်သားတွေက စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာပါ။

သတိမရအားနိုင်

နတ်ပြည်ရောက် နတ်သား သိကြားမင်းမှာလည်း နတ်ကိစ္စရှိမှာပေါ့ လေ။ ရောက်ရောက်ချင်း ဘယ်မှာ သတိရနိုင်ပါ့မလဲ။ စည်းစိမ်က ကြီးမား၊ အမြဲအရံက များပြား၊ ပျော်ရွှင်စရာတွေက ပေါများဆိုတော့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိ မေ့သွားတယ် ပေါ့။ နတ်သက်နဲ့ ခုနစ်ရက်လောက် သတိမရအားနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ လူ့သက်တမ်းနဲ့ဆို အနှစ် ခုနစ်ထောင် လောက်တော့ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ဘဝခြားသူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်လည် ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ အတော်တော့ မလွယ်ပါဘူး။ ငရဲကျသွားရင်လည်း ငရဲဒုက္ခခံနေရတာနဲ့ သတိရဖို့မလွယ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားပြန်ရင်လည်း တိရစ္ဆာန်ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်က အားနည်းလို့ သတိရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတိုက်ဆိုင် ညီညွတ်ပါမှ၊ အတော်ကြီးကို အခြေအနေပေးပါမှ ဘဝခြားသူတွေတွေ့ဆုံဆက်သွယ်မိကြတာပါ။

အခုလည်း နတ်ပြည်မှာ နတ်စည်းစိမ်နဲ့ မေ့နေလိုက်တာ လူ့သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းရာထောင်ကြာရှည်သွားတယ်။ အသက်သောင်းတမ်းမှာမှ တော်သေးတာပါ။ သိကြားမင်း သတိရချိန်မှာ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးပင်တိုင်စံ ဘုရင်မကြီးအဖြစ်နဲ့ ရှိနေ

ဆဲပါ။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုပြီးဒါန၊ သီလနဲ့မွေ့လျော်နေတာကို သိမြင်လိုက်ပါတယ်။

စုံစမ်းအကဲခတ်ကြည့်မယ်

ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးဟာ အဲဒီအချိန်မှာပင်တိုင်စံပြာသာဒ်က အထူးတလည် တန်ဆာဆင်ယင်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ အဖော်မပါတစ်ယောက်တည်းသူ့သီလကိုသူဆင်ခြင်နဲ့လုံးသွင်းနေပါတယ်။ အောက်ထပ်မှာ အစောင့်အကြပ်တွေ စောင့်ကြပ်ပြီးတံတိုင်းအထပ်ထပ်နဲ့ကာရံထားတဲ့ပြာသာဒ်ကြီးပေါ်မှာပါ။ နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာ ဘုရင်မကြီးအဖြစ်နဲ့တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်စီမံပြီးညဘက်ကျရင် တရားနဲ့နေနေတာပါ။ သူ့ခေတ်သူ့အခါအလျောက် အားထုတ် ကျင့်ကြံကြတဲ့ တရားမျိုးပေါ့။

မေတ္တာပို့မယ်၊ ဥပုသ်သီတင်း စောင့်သုံးမယ်၊ ဈာန်အဘိညာဉ်တွေရအောင် ကျင့်မယ်စတဲ့ တရားတွေကို အားထုတ်ပြီးနေနေတာပါ။

သိကြားမင်းက ဘဝဟောင်းကို သတိရလို့ ကတိစကားအတိုင်း ပြန်လာပါတယ်။ ဘယ်ဘုံဌာန၊ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အသိပေးဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးတန်းတန်း မလာချင်ပါဘူး။ မိဖုရားဟောင်းရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကို သိချင်တယ်။ လေ့လာချင်တယ်။ အချိန်ကာလတွေ ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ စိတ်သဘောထားတွေ ပြောင်းမပြောင်း၊ ရင့်ကျက်မှု ရှိ မရှိ၊ သစ္စာရှိ မရှိကို သိချင်ပါတယ်။

၃၂ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ယဉ်ဿရ

ဒါကြောင့် သိကြားမင်းအသွင်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ လူသားလုလင်
ငယ်တစ်ယောက်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီး လာခဲ့တာပါ။ လူ့အသွင်နဲ့
စုံစမ်းဖို့ ပြန်လာခဲ့တာပါ။

ရွှေ့ကွက်ကို ကိုင်လာခဲ့

လုလင်ပျိုအသွင်နဲ့ သိကြားမင်းဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ
မင်းသမီးရဲ့အခန်းထဲကို ရောက်လာပါတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း
ရွှေစင်ရွှေတုံးတွေအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ကိုကိုင်လို့ပေါ့။

အခန်းထဲကို ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့ လုလင်ပျိုကို မြင်
လိုက်ရချိန်မှာ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးဟာ အကြီးအကျယ် အံ့အား
သင့်သွားပါတယ်။ ဒီနေရာဒီအခန်းဟာ သူမရဲ့သီးသန့်အဆောင်၊
သီးသန့်အခန်းပါ။ ယောက်ျားမှန်ရင်ကြီးကြီးငယ်ငယ်ဘယ်သူမျှ
ဝင်ခွင့်မရှိတဲ့ တားမြစ်နယ်မြေပါ။ ဘယ်ယောက်ျားလေးမျှ ဒီ
အခန်းထဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ သူတော်စင်
ရသေ့မလေးသဖွယ် ဗြဟ္မစာရီကျင့်နေတဲ့သူ့အဆောင်သူ့အခန်း
ထဲကို ဘယ်အမျိုးသား ယောက်ျားကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုပါဘူး။ အခု
ဝင်ခွင့်မတောင်းဝင်ခွင့်မပြုဘဲ ရုတ်တရက်အမျိုးသားယောက်ျား
ငယ်ချောချောလှလှတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတွေ့လိုက်ရတဲ့
အတွက် အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားပါတယ်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့
ဒီနေရာကို ရောက်လာနိုင်သလဲ” လို့လည်း တွေးတောနေမိပါ
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ လုလင်ပျိုဟာ ရဲဝံ့စွာနဲ့ပဲ မင်းသမီးကို ပြောဆိုပါတယ်။ “မင်းသမီး ကျွန်ုပ်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းသမီးကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးဆက်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ပြစ်မျိုးမဲ့မှထင်အောင် ချောမောလှပတဲ့ မင်းသမီးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်လွန်းလို့ ရောက်လာတာပါ။

ကျက်သရေရှိလှတဲ့ တိုက်ခန်းပေါ်မှာ ချောမောတင့်တယ်လှတဲ့ မင်းသမီးဟာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ နေလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ရွှေစင်ရွှေသားတွေ အပြည့်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ရွှေခွက်ကို လက်ခံပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုပါ။ နှစ်ယောက်သား ချစ်ချစ်ခင်ခင် အတူနေခွင့်လည်း ပြုပါလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ပိုးကြေးပန်းကြေး ပေးတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ရွှေလက်ဆောင်ပေးပြီး ချစ်ခွင့်တောင်းနေတာပါ။

နတ်သားလည်း ကန်တော့ဆွမ်း

မင်းသမီးဟာ ရဲကင်းလှတဲ့လုလင်ပျိုရဲ့စကားကိုကြားတဲ့အခါ သာမန်လူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီသုရန္တနတိုင်းပြည်ဟာ ကျုံးအထပ်ထပ် ကာရံထားပြီး ခိုင်ခံ့တဲ့ ပြအိုးပစ္စင်တံခါးမုခ်တွေနဲ့ အစောင့်အကြပ် အထပ်ထပ်နဲ့ လုံခြုံတဲ့တိုင်းပြည်ပါ။

၃၄ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တိုင်းတစ်ပါးသားတစ်ယောက်အလွယ်တကူမဝင်ရောက်နိုင်ပါဘူး။ နိုင်ငံထဲ ရောက်လာတယ် ထားဦး။ ဓားလှံ လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ထားတဲ့ရဲမက်တွေကြားကနေဒီပြာသာဒ်အပေါ်ထပ်အထိရောက်အောင်တက်လာဖို့လည်းခဲယဉ်းပါတယ်။ ရောက်နိုင်ဖို့လည်းခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီကြားထဲကနေအရောက်လာနိုင်တဲ့လူထူးဆန်းကို “သင်ဘယ်သူလဲ” လို့မေးလိုက်ပါတယ်။

လုလင်ပျိုကလည်း မကွယ်မဝှက်ဘဲ “သူဟာ နတ်သားတစ်ဦးပါ” လို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။

“တန်ခိုးအစွမ်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ သင်မင်းသမီးကို မေတ္တာရှိလွန်းလို့ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ ဒီရွှေလက်ဆောင်ကိုယူပြီး သူ့အချစ်ကို လက်ခံပါ။ ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းခွင့်ပြု” လို့အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပြောဆိုပါတယ်။

မင်းသမီးကတော့ပြတ်သားပါတယ်။ ပြတ်ပြတ် သားသားပဲ ငြင်းဆိုပါတယ်။ “လူဖြစ်ဖြစ် နတ်ဖြစ်ဖြစ် နတ်ရွာစံသွားတဲ့ဥဒယဘဒ္ဒ မင်းကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မချစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာလက်ဆောင်တွေ ပေးပေး လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါ။ နောက်လည်း ပြန်မလာပါနဲ့” လို့ အပြီးအပြတ်ကို ပယ်ချပါတယ်။

လုလင်ပျိုဟာစကားဆုံးတော့ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ သူ့လက်ဆောင်ကိုလည်း မထားခဲ့ပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ညမှာ ရောက်လာပြန်ပါတယ်။

ငွေခွက်ကိုင်လာခဲ့

ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာချိန်မှာ သူ့လက်ထဲ ကိုင်ခဲ့တာ ကရွှေခွက်မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ငွေခွက်ကိုင်လို့ ရောက်လာပြန်တာပါ။ အစောင့်အကြပ်တွေ ဘယ်သူမျှ မသိဘဲ မနေ့ကလိုပဲ သွားခနဲ ရောက်လာပြန်တာပေါ့။

“မင်းသမီး ကာမဂုဏ်ခံစားတဲ့သူတွေအတွက် ချစ်သူနှစ်ယောက် ပေါင်းဖော်ခြင်းဆိုတဲ့ မေထုန ကာမနဲ့ မွေ့လျော်ခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးပါပဲ။ ဒီကာမဂုဏ်အတွက် နဲ့ပဲ လူတွေဟာ မကောင်းမှု ကိုတောင် မကြောက်မရွံ့ ပြုကြတာပါ။ လူထဲက လူဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးဟာလည်း ကာမဂုဏ် မွေ့လျော်မှုကို တောင့်တမှာပါ။ တပ်မက်သဘောကျမှာပါ။ အပြစ်တင်မယ့်သူ၊ ကဲ့ရဲ့မယ့် သူတွေ ဘယ်သူမျှ မသိနိုင်အောင် ဆိတ်ကွယ်လုံခြုံတဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကာမဂုဏ်မှုကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားပါ” လို့ သွေးဆောင်ပါတယ်။ တိုက်တွန်းပါတယ်။

“သင့်အတွက်ကိုလည်း တန်ဖိုးကြီးတဲ့ လက်ဆောင် ရွှေအပြည့် ထည့်ထားတဲ့ ငွေခွက်ကို ယူလာပါတယ်၊ လက်ခံပါ” လို့ ငွေလက်ဆောင်ပေးအပ် ပြန်ပါတယ်။

မင်းသမီးကတော့ လက်မခံပါဘူး။ အသိအမှတ်ပြု စကားတောင် မပြောဘဲ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ငြင်းပယ်လိုက်ပြန်ပါတယ်။ လုလင်ပျိုဟာ ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ထုံးစံအတိုင်း နေရာမှာတင် ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။

၃၆ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကြေးခွက်ကိုင်လာခဲ့

ဖွဲ့ကောင်းတဲ့ လုလင်ပျို ဟာ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ငြင်းပယ် ခံရပေမဲ့ စိတ်ပျက်မသွားပါဘူး။ တတိယနေ့ မှာလည်း လက်ဆောင်ခွက်လေးကိုင်လို့ အချိန်မှန် ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ လက်ထဲကိုင်ခဲ့တာဟာ အသပြာ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ကြေးခွက်ပါ။ လက်ဆောင်ကို လက်ခံပြီး ချစ်ဖို့ခင်ဖို့တောင်းပန်ပြောဆိုပြန်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သတိထားကြည့်လိုက်ပါ။ လုလင်ငယ်ယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တန်ဖိုး တိုးမလာဘဲနဲ့ တန်ဖိုးနည်းနည်း လာတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပထမနေ့မှာရွှေခွက်၊ ဒုတိယနေ့မှာငွေခွက်၊ တတိယနေ့မှာ ကြေးခွက်နဲ့ လာခဲ့တာပါ။

တန်ဖိုးနည်းလာလို့မေး

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တန်ဖိုးနည်းသည်ထက် နည်းတဲ့ လက်ဆောင်တွေ ယူလာပေးသူကို မင်းသမီးရဲ့စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲဖြစ်နေပါပြီ။ အများနဲ့မတူတစ်မူထူးနေလို့စိတ်ဝင်စားမှုလည်း ဖြစ်လာပါတယ်။

“အသင်လုလင်ပျို သင်ဟာ ဉာဏ်နည်းမိုက်မဲတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ လူ့သဘောကိုနားလည်မှုမရှိလို့ပါပဲ။ လူ့လောက

မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟာ ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် လက်ဆောင်ပေးကြပြီဆိုရင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ထက်တစ်ကြိမ် ပိုပိုပေးရိုး ထုံးစံသာ ရှိပါတယ်။ သင်ကတော့ ရွှေပေးလို့ မရတဲ့အတွက် ငွေကိုပေးတယ်၊ ငွေပေးလို့မရပြန်တော့ ကြေးကိုပေးတယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်လိုသဘောလဲ” လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ လောကထုံးစံကတော့ တစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ တစ်ခုတစ်ခုကို ပေးကြပြီဆိုရင် ဒီလောက် အတိုင်းအတာနဲ့ ပေးလို့ မရရင် ဒီထက်ပိုတာနဲ့ ပေးကြစမြဲပါပဲ။

တစ်ရာတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်ဝယ်ချင်လို့ တစ်ရာနဲ့ပေးလို့မှ မရရင်၊ မရောင်းဘူးဆိုရင် တစ်ရာထက် လျော့ပေးလို့ မရပါဘူး။ ပိုတိုးပြီးသာ ပေးကြရပါတယ်။ တစ်ရာနဲ့ မရရင် နှစ်ရာ၊ နှစ်ရာနဲ့ မရရင် သုံးရာလို့ ထပ်တိုးမြှင့်ပြီးသာ ပေးကြတာပါ။ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရဖို့အတွက် သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ လိုချင်တာရဖို့အတွက် တိုးကာ တိုးကာနဲ့ တန်ဖိုးတက်ပေးကြရပါတယ်။

အခု လုလင်ပျိုက လိုချင်တယ်လည်းဆိုသေး တန်ဖိုးတိုးမပေးဘဲနဲ့ တန်ဖိုးလျော့ပေးတာကို တွေ့ရလို့ အံ့သြနေတာပါ။ ငြင်းနေတဲ့ကြားက ထပ်ထပ် တောင်းဆိုနေတဲ့ လုလင်ဟာ ရွှေကနေ ငွေ၊ ငွေကနေ ကြေးလို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တန်ဖိုးနည်း

၄၀ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သေရာသုသာန်ဆီကိုသာ အပြေးအလွှားသွားနေတဲ့ ခန္ဓာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်နေ့ကုန်သွားတိုင်း၊ တစ်နေ့ကုန်သွားတိုင်း ဆွေးမြည့် ယိုယွင်းလာပါတယ်။ ဟောင်းနွမ်း ကြေမွလာပါတယ်။

အသက်တွေကြီးလာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကြီးဟာ ဆုတ်ယုတ် ကျဆင်းလာပါတယ်။ နားမကောင်း၊ သွားမကောင်း၊ မျက်စိ မကောင်းနဲ့ အိုမင်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံလာရပါတယ်။ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ၊ အဆုတ်တွေ ချို့ယွင်းပျက်စီးလာ ပါတယ်။

သင်အိုလာတာ ငါမြင်တယ်

သိကြားမင်းဟာ မိဖုရားဟောင်းကို တရားပြချင်လို့လာခဲ့ တာပါ။ သတိပေးစကားပြောဖို့ လာခဲ့တာပါ။ မင်းသမီးရဲ့အသိ ဉာဏ်လင်းလက်လာစေဖို့အတွက် တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်လက် ဆောင်ပိုက်ပြီး လာနေတာပါ။ အခုသူလိုချင်တဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီ ဖြစ်တဲ့ မင်းသမီးကို ထပ်ပြီး ပြောပြန်ပါတယ်။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမြဲအရံနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မင်းသမီး၊ တစ် နေ့ပြီးတစ်နေ့ ငါကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သင့်ရဲ့ရုပ်သွင်ဟာ ဆုတ်ယုတ်လာပါပြီ။ နေ့တွေညတွေ အချိန်တွေ ကုန် လွန်သွားပြီးတဲ့အဆုံးမှာ သင်ဟာ ကမ္ဘာလောကပေါ်က ကွယ်ပျောက်သွားရမှာပါ။ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ သင်

ဟာသေဆုံးခြင်းကိုကျိန်းသေရင်ဆိုင်ရမှာပါ။ ပညာရှိတဲ့ မင်းသမီး၊ သင်ဟာအချိန်အရွယ်တွေလွန်မသွားခင်မြတ် တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ပါ။ မြင့်မြတ်တဲ့တရားကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပါ” လို့ သတိပေးစကား ပြောကြားပါတယ်။

လုလင်ပျို ပြောကြားတဲ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေတဲ့ မင်းသမီးဟာ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ပါ တယ်။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သဘောပေါက် ပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာ ဆုတ်ယုတ်ကျဆင်းပုံ၊ ဇရာလက်တွင်း သက်ဆင်းလို့ အိုမင်း မစွမ်း ဖြစ်လာရပုံတွေကို သိမြင် လာပါတယ်။

နတ်တွေကော မအိုပြီလော

လူ့ဘဝ လူ့ခန္ဓာအကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်ပေမဲ့ နတ်တွေရဲ့အခြေအနေကို သိချင်လို့ မေးလိုက် ပါတယ်။

“အသင်နတ်မင်း၊ လူတွေနေတိုင်းအိုနေတယ်ဆိုတာဟုတ် ပါပြီ။ နတ်တွေကော အိုခြင်းတရား မရှိဘူးလား။ အရေ တွန့်ပြီး ဆံဖြူသွားကျိုးတာ တွေ မရှိဘူးလား” လို့ မေး လိုက်ပါတယ်။

“မင်းသမီး၊ လူတွေမှာ အိုခြင်းဇရာရှိပေမဲ့ နတ်တွေမှာ အို မင်းခြင်းဆိုတဲ့ ဇရာတရားဟာ မထင်ရှားပါဘူး။ လူတွေ လို နတ်တွေ မအိုကြ ပါဘူး။ အရေပြားတွေ တွန့်တွဲလာ တာ၊ ဆံဖြူ လာတာ၊ သွားကျိုးလာတာတွေ မရှိပါဘူး။ နတ်တွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ကို နုပျိုလာပါတယ်။

၄၂ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘုန်းတန်ခိုးစည်းစိမ်ချမ်းသာတွေဟာလည်းတိုးတက်
များပြားလာတာပဲ ရှိပါတယ်။ ဆုတ်ယုတ်သွားတယ်၊
ကျဆင်းသွားတယ်လို့ မရှိပါဘူး” လို့ သိကြားမင်းက
ပြန်လည်ဖြေကြားပါတယ်။

မအိုရာ ရောက်ချင်တယ်

ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးဟာတရားနဲ့ ဓမ္မလျော်နေတဲ့ သူ
ဖြစ်ပေမဲ့ အရွယ်ကောင်းတုန်း နပျိုတုန်းဆိုတော့ အမျိုးသမီး
သဘာဝလှချင်ပချင်တဲ့စိတ်ရှိနေပါသေးတယ်။ နတ်ပြည်ရဲ့ဂုဏ်
သတင်းကိုကြားရချိန်မှာ နတ်ပြည်ရောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပါတယ်။
အိုမင်းတတ်တဲ့ ခန္ဓာရှိသူ လူ့ဘဝကနေ မအိုမင်းတဲ့ နတ်သမီး
ဘဝကို လိုချင်ရချင်လာပါတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်သားကို မေးပါ
တယ်။

“တန်ခိုးကြီးတဲ့ နတ်မင်း၊ လူ့ပြည်က လူတွေဟာ ဘာကို
ကြောက်လန့်နေကြလို့ နတ်ပြည်ကို မသွားကြတာပါလဲ။
ပညာရှိတွေ ဟောပြောညွှန်ပြဆုံးမကြတဲ့ နတ်ပြည်နတ်
ရွာ ရောက်ကြောင်းဆိုတာ ဘယ်ဟာပါလဲ။ ဘယ်လမ်း
ခရီးမှာ လျှောက်နေတဲ့ သူဟာ တမလွန်လောကကို
မကြောက်လန့်ပါသလဲ” လို့ မေးမြန်းပါတယ်။

နတ်ရွာလမ်းပြတရား

အိုခြင်းတရားကို ကြောက်လန့်သူဟာ မအိုကြောင်းတရားကို ကျင့်ရမှာပါ။ နတ်ပြည်ရောက်ချင်တဲ့သူဟာ နတ်ပြည်ရောက်ကြောင်းတရားကို ကျင့်ရမှာပါ။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အတူပြုပြီး နတ်ပြည် နတ်ရွာ ရောက်သွားတဲ့ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ ကုသိုလ်ပြုဘက် ဥဒယဘဒ္ဒါ မိဖုရားကိုလည်း နတ်ပြည်နတ်ရွာ ရောက်စေချင်ပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မမေ့မလျော့ပြုပြီး နတ်ပြည်နတ်ရွာကို ရောက်စေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နတ်ရွာလမ်းပြတရားကို အခု လို ပြောကြားပေးပါတယ်။

“ဥဒယဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသော နှမ၊ စိတ်နှင့်နှုတ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်တည်ပါ။ မကောင်းတာ ကို မတွေ့ပါနဲ့။ မကောင်းတဲ့စကားကိုလည်း မပြောပါနဲ့။ ကိုယ်နဲ့လည်းပဲ မကောင်းမှုကို မပြုပါနဲ့။ ကိုယ်နှုတ်စိတ်ဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပါ။

အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုန်းတောင်းယာစကား၊ အထီးကျန်မဲ့၊ ဆင်းရဲသောသူတို့ကို ပေးကမ်းလှူဒါန်းစောင့်ရှောက်ပါ။ မတွန့်တိုတတ်၊ ခွဲခြမ်းဝေဖန် မျှဝေပေးတတ်တဲ့ သဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားပါ။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့ရဲ့ဆုံးမစကားကို သိနားလည်ကာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ။ ပေးသင့်သူကို ပေး၊ ချီးမြှောက်သင့်သူကို ချီးမြှောက်၊ ထောက်ပံ့သင့်သူကို ထောက်

၄၄ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပုံ၍ သူတစ်ပါးတို့ နားထောင်လို နာယူလိုသော ချစ်ခင်
ဖွယ်စကားကိုသာ ပြောဆိုပါ။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော
အပြောအဆိုမျိုးကို ရှောင်ကြဉ်၍ ချိုသာသိမ်မွေ့နူးညံ့
သော စကားကိုသာ ပြောဆိုပါ။ ဒီလိုဂုဏ်မျိုးနဲ့ ပြည့်စုံ
အောင် နေတဲ့သူဟာ သေရမှာကိုလည်း မကြောက်ပါ။
တမလွန်ဘဝ လားရောက်ရမှာကိုလည်း မကြောက်
လန့်ပါ” လို့ပြောဆို ဆုံးမပါတယ်။

တခြားသူ မဟုတ်ပါ

သိကြားမင်းပြောဆိုဆုံးမလာ တဲ့ စကားတွေဟာ တကယ့်
ကိုစေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ ပြောလာတဲ့ ဆုံးမစကားတွေပါ။ အမြော်
အမြင်ရှိတဲ့မိဘတွေကသားသမီးတွေရဲ့ကောင်းစားရေးအတွက်
ဘဝလမ်းညွှန် အဆုံးအမ တွေပေးသလို နတ်လမ်းညွှန် တရား
တွေညွှန်ပြပေးနေ ပါလားလို့ မင်းသမီးဟာ ခံစားသိရှိ သဘော
ပေါက်ပါတယ်။

နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်ရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကြင်ရာတော် ဘုရင်
ကြီးရဲ့ ကတိစကားကိုလည်း သတိရပါတယ်။ အသက်ရှင်က
တဖွဖွဆုံးမခဲ့တဲ့စကားတွေကိုလည်း ကြားယောင်နေမိပါတယ်။
“ရောက်ရာဘဝက အရောက်ပြန်လာပြီး အသိပေးမယ်” ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်းရောက်လာလေသလားလို့စိတ်ထဲတွေးမိတာမို့
အသင်နတ်သားအမှန်အတိုင်းပြောပါ။ သင်ဟာ ဘယ်သူပါလဲ”
လို့ မေးလိုက်ပါတော့တယ်။

သိကြားမင်းဟာ ဆက်လက်ဖုံးကွယ် မနေတော့ပါဘူး။
မိဖုရားကြီးရဲ့သစ္စာရှိပုံကိုလည်း သိရပြီး တရားဓမ္မ ဆက်လက်
ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိရပြီမို့
“မင်းသမီးငါဟာ သင့်ရဲ့ကြင်ဖက် ခင်ပွန်းချစ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဥဒယ
ဘဒ္ဒမင်းသားပါပဲ။ ငါရဲ့ကတိစကားကိုမပျက်စေဖို့ သင့်ထံမှောက်
ကိုငါရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကနေ သင့်ရှေ့မှောက်
အရောက် ငါလာခဲ့တဲ့ ငါဟာ ကတိကဝတ် သစ္စာတွေလည်း ပြေ
လွတ်ပါပြီ။ ပြောသင့်ဆိုသင့်ဆုံးမသင့်တဲ့ စကားတွေလည်း ပြော
ဆို ဆုံးမပြီးပြီမို့ ငါသွားပါတော့မယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

မောင်တော်မူရင် အပြေးလိုက်ချင်

မင်းသမီးဟာ မောင်တော်မင်းမြတ်နဲ့ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရ
တာမို့ အလွန်အလွန်ကို ဝမ်းသာလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်းက
မတူကွဲပြားခြားနေကြတာမို့ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ဝမ်းလည်း
နည်းပါတယ်။ သနားစဖွယ် မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျလို့
ငိုယိုပြီး “မောင်တော်မင်းသား၊ မောင်တော်မင်းသား” ရယ်လို့
နှုတ်က တဖွဖွ ဆိုမြည်တမ်းတရှာပါတယ်။

“မောင်တော်မင်းသား ကျွန်မဟာ အရှင်သားနဲ့ ခွဲခွာကွေ
ကွင်းပြီး မနေချင်တော့ပါဘူး။ အရှင်သားကို ပြုစုလုပ်
ကျွေးပြီး အတူတကွ အနီးအပါးမှာ ခစားလို့သာ နေချင်
ပါတယ်။ အရှင်သား သွားမယ်ဆိုရင် နောက်တော်ပါးက
အပြေးလိုက်လို့သာ ပါသွားချင်ပါတယ်။ အတူတကွ

၄၆ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နေကြရအောင် ကျင့်ဆောင် ဆုံးမတော်မူပါ။ သွန်သင် ပြသ ပဲ့ပြင်တော်မူပါ” လို့ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပါ တော့တယ်။

မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ပါ

ဥဒယမင်းသားဟာ လူ့ဘဝမှာနေစဉ်က မမေ့မလျော့ တရား ကျင့်ခဲ့သူပါ။ မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ရတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ခံစား သိရှိနေသူပါ။ ဒါကြောင့် ဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီး ကိုလည်း မမေ့မလျော့ တရားကျင့်ဖို့ကို တိုက်တွန်း အားပေး ပါတယ်။ ကုသိုလ်တရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ခိုင်းပါတယ်။

“ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး သတ္တဝါတို့၏ အရွယ်သုံးပါးဟာ အလွန်ကို လျင်မြန်တဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ကုန်လွန်သွား တတ်ပါတယ်။ ဥပါဒ် ဦးဘင် ဆိုတဲ့ ခဏသုံးပါးကလည်း အလွန်အလွန် လျင်မြန်လှပါတယ်။ မပြုမကွဲ အမြဲတည် နိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမျှ မရှိပါဘူး။ သတ္တဝါတွေဟာ မချွတ်မလွဲ အမြဲဧကန် အမှန်မုချ စုတိ ရွှေ့လျော့ ကြရပါတယ်။ ကုန်းကွရွတ်ယို တွေ့တဲ့ အိုကြရ ပါတယ်။ သတ္တဝါတွေ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဟာ မမြဲတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်ပါတယ်။ မမေ့မလျော့ ကုသိုလ် တရားတွေကို ပြုကျင့်ပါ” လို့ ဘယ်တော့မျှ တရားမမေ့ဖို့ ပြောပါတယ်။

အရွယ်တွေလွန်ကာ ဘိုမင်းလာ

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ သိကြားမင်း ပြောသလိုပါပဲ နော်။ တစ်နေ့တစ်နေ့အချိန်တွေကုန်ကုန်သွားကြတာ ဒီအသက် အရွယ်တွေ ရောက်လာကြပါပြီ။ “အချိန်တွေကုန်တာကလည်း မြန်လိုက်တာ” လို့ ပြောရတဲ့ အထိပါပဲ။

စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် လည်ပတ်လို့ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်သွားတယ်။ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်သွားတယ်။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်သွား ပြန်ပါတယ်။

ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေ ကုန်လို့ အိုမင်း လာတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာရဲ့တန်ဖိုးကလည်း ကျကျလာလိုက်တာ အိုမင်းမစွမ်းကို ဖြစ်လာကြပြီ။ ဖြစ်လာကြတော့မယ်။ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုတွေကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း အားအစွမ်းတွေ လျော့နည်းလာလို့ ဘာမျှ မစွမ်းနိုင် ကြတော့ဘူး။

တန်ဖိုးကျဆင်းလာပြီဖြစ်တဲ့ ဒီခန္ဓာကနေ ဘာတွေ ရနိုင်သလဲ။ ဘာတွေ ယူနိုင်ကြသလဲ။ ကိုယ် လိုချင်တာတွေ အချိန်မီ ယူနိုင်ရင်တော့ ရကြပါလိမ့်မယ်။

ဥစ္စာရှာတဲ့သူက ဥစ္စာရမယ်။ စီးပွားရှာတဲ့သူက စီးပွားဖြစ်မယ်။ ပညာရှာတဲ့သူက ပညာရမယ်။ ကုသိုလ်ရှာတဲ့သူက ကုသိုလ်တွေ ရကြပါလိမ့်မယ်။

၄၈ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အဲဒါတွေဟာ ခန္ဓာနဲ့ လဲယူနေတာ။ ခန္ဓာနဲ့ ရင်းပြီးတော့ ယူနေရတာပါ။ မယူဘူးဆိုရင်လည်း ခန္ဓာကြီးကတော့ မနေဘူး။ တရွေ့ရွေ့နဲ့ သေတဲ့ဘက် ဆီကိုသာ သွားနေတာပါ။

ဒီအတိုင်းပဲနေမယ်။ ဘာမျှမလုပ်ဘူး။ ဘာစီးပွား ဘာဥစ္စာမျှ မရှာဘူး။ ဘာပညာ ဘာကုသိုလ်မျှ မရှာဘူးဆိုရင်လည်း ဒီခန္ဓာ ကြီးက အချိန်ကုန်တာနဲ့ အမျှ အိုလာမှာပါပဲ။ ပျက်စီးသွားမှာပါပဲ။ ရှာနေရင်လည်း ရှာနေရင်းနဲ့ အိုလာတာပါပဲ။ ပျက်စီးနေတာ ပါပဲ။

တစ်နေ့ကျသွားရင်

အခု ယောဂီများ တရားအားထုတ်တာ (၂)ရက်ရှိသွားပြီ။ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အားထုတ်ပြီးခဲ့ကြပြီ။ ဘာတွေ ဘယ်လောက် သိသွားသလဲ။ တရားသဘောတွေ ဘယ်အတိုင်းအတာလောက် နားလည်သဘောပေါက်သွားကြသလဲ။ ဒါကိုစဉ်းစားကြရမယ်။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပြည့်ရင် တစ်ရက်၊ နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ ပြည့်ရင် တစ်ရက်နှုန်းနဲ့ အချိန်ကတော့ မှန်မှန်ကြီး ကုန်သွားတာ ပဲ။ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်သွားပြီ။

ဒီအတိုင်းအတာ ဒီအချိန် ဒီကာလအတွင်းမှာ ငါ တစ်ခုခု တော့ ရမှဖြစ်မယ်။ ကုသိုလ်တရားတွေ အရယူ နိုင်မှ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ကိုယ်ရှာနေတာက ကုသိုလ်ရှာနေတဲ့အချိန် ကုသိုလ်ရ အောင်အလေးအနက်ထားမှ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို လေးလေး နက်နက် လုပ်ပါမှ ကုသိုလ်ရပါလိမ့်မယ်။

တရားအားထုတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်က စီးပွားရေးအကြောင်း စဉ်းစားနေလည်း လက်တွေ့ထလုပ်လို့ မရပါဘူး။ သားအကြောင်း၊ သမီး အကြောင်း၊ အိုးအကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်းတွေတွေးနေတော့ကော ဘာမျှလုပ်လို့မရပါဘူး။ လူမှုရေးတွေတွေးနေတော့လည်း ဆောင်ရွက်လို့မရပါဘူး။

နှစ်ထပ်ရှုံးမခံနဲ့

ကုသိုလ်ရှာချိန်မှာ ကုသိုလ်ရမှ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ကျန်ပါတယ်။ ကုသိုလ်မရရင် နှစ်ထပ်ရှုံးပါတယ်။ ကုသိုလ်မရလို့ ရှုံးတာက တစ်မျိုး၊ တခြားတခြား အရေးကိစ္စ တွေ မလုပ်နိုင်လို့ ရှုံးတာက တစ်မျိုးဆိုတော့ နှစ်ထပ်ရှုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

လက်ရှိအချိန်ကာလအတွင်း စီးပွားရေးတွေ ပစ်လာခဲ့တယ်။ လူမှုရေးတွေ ပစ်လာခဲ့တယ်။ ပညာရေးတွေ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ ကုသိုလ်ရှာတဲ့အရေးမှာ ကျန်တာတွေအားလုံး ခဏထားရစ်ပြီး လာခဲ့ကြတာပါ။ ကုသိုလ်လည်း မရ၊ စီးပွားလည်း မရဆိုရင် နှစ်ထပ်ရှုံးတာပါ။ ကုသိုလ်လည်း မရ၊ ပညာလည်း မရဆိုရင် နှစ်ထပ်ရှုံးတာပါ။ တရားမရှုမှတ်ဘဲ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ အချိန်ကုန်သွားရင် တစ်နေ့ကုန်သွားရင် အရှုံးပေါ်သွားတာပါ။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရယ်ကာမောကာ ပြောကာ ဆိုကာနဲ့ တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား အားမထုတ်ရင် အရှုံးပေါ်သွားတာပါ။

၅၀ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘဝထဲမှာ အရှုံးမပေါ်ဘဲ အမြတ်ထွက်အောင် ယူတတ်ဖို့ အတွက် သိကြားမင်းက ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို သတိပေးနေတာပါ။ “မင်းသမီးဒီခန္ဓာကြီးဟာ အချိန်ကာလတွေကုန်လွန်သွားတာနဲ့အမျှ အိုလာတယ်။ ပျက်စီးလာတယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သေဆုံးရဦးမယ်။ မမေ့မလျော့ ကုသိုလ်တရားတွေ ပြုကျင့်ပါ” လို့ သတိ ပေးနေတာပါ။

အမြတ်များများရအောင် တရားရှာ

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဘဝနိဂုံး ချုပ်ရတာက မရဏဆိုတဲ့ သေခြင်းမှာနော်။ သေဆုံး ကွယ်လွန်သွားရင် ဒီခန္ဓာကြီး ဘာသုံးလို့ရသေးသလဲ။ ဘာမျှသုံးလို့မရတော့ဘူး။ အမှိုက် ဖြစ်သွားပြီ။ မြေမြှုပ် လိုက်ရပြီ။ မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်ရပြီ။

ပုပ်သိုးမယ့် ခန္ဓာ၊ ပျက်စီးမယ့် ခန္ဓာ၊ ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ့် ခန္ဓာကြီးပါ။ ခန္ဓာကြီး မပြိုကွဲ မပျက်စီးခင်မှာ အသက်နဲ့ ခန္ဓာတည်တံ့နေချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ရှာတတ်ရပါမယ်။ အမြတ်ဆုံးကိုယူတတ်ရပါမယ်။ လူ့ဘဝရယ်လို့ရလာတဲ့အခိုက် အတန်လေးမှာ အမြတ်ဆုံးကိုရယူမှဖြစ်မယ်လို့ သဘောပေါက်နားလည်သူတိုင်း တရားရှာကြပါတယ်။ တရားအားထုတ် ကြပါတယ်။

သာသနာကွယ်ပျောက်ပြီး ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်မှာ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ချင်လို့ မရပါဘူး။ ရှုပွားနှလုံးသွင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်အချိန်မဆို ရှာနိုင်တဲ့ စီးပွားရေး၊ အချိန်မရွေး

ချစ်လို့ရတဲ့ ဇနီးမယား သမီးသား၊ ဘဝတိုင်း လုပ်လာကြတဲ့ လူမှု
ရေးတွေခဏဘေးချိတ်ပြီး တရားရှာမှသာ လူ့ဘဝမှာ အမြတ်များ
များ ရကြမှာပါ။

အခြေအနေပေးမှ ကျင့်လို့ရ

လက် ရှိ ရထားကြတဲ့ လူ့ဘဝက တရားအား ထုတ်ဖို့
အသင့်လျော်ဆုံးဘဝပါ။ အခြေအနေအပေးဆုံးဘဝပါ။ တကယ်
လို့သာ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေမယ်၊ အသိဉာဏ် နည်းပါး
ရှာတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလို တရား
မျိုး အားထုတ် ရကောင်းမှန်းတောင် မသိနိုင်တော့ပါဘူး။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတာလည်း သက်ရှိသတ္တဝါပါ။ ဒီကမ္ဘာလောက
မှာ ဖြစ်တည်ထင်ရှားရှိနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုး ပါပဲ။ တိရစ္ဆာန်နဲ့
လူဆိုတာ တူညီချက်ကို ရွေးပြောရရင် သက်ရှိသတ္တဝါချင်း
အတူတူပါပဲ။ သက်ရှိချင်း တူပေမဲ့ အသိဉာဏ်ချင်းကတော့
မိုးနဲ့မြေလိုကွာခြားပါတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဘဝဆိုတာလည်း မရောက်
ဘူးလို့မပြောနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးပါ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်နေရတဲ့
ဘဝအခြေအနေမျိုးမှာ တရားထူးတရားမြတ်တွေနဲ့ဝေးပါတယ်။
နာကြား ကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း မရပါ
ဘူး။

ငရဲဘဝ ပြိတ္တာဘဝကို ရောက်သွားပြန်ရင်လည်း အတူတူ
ပါပဲ။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေများလွန်းလို့ ကုသိုလ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးထဲ

၅၂ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ထည့်ဖို့ဆိုတာတောင်ခဲယဉ်းပါတယ်။ တရားအားထုတ်ကျင့်ကြံ ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးပါတယ်။

အခုလို တရားကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး၊ တရားရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ အဘက်ဘက်က အခြေအနေတွေပေးမှ ဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်ဘဝသက်တာမှာတောင် ကောင်းတဲ့ကုသိုလ် အလုပ် တရားအလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးပေါ်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ စိတ်ကူးရှိပေမဲ့ လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။

ကိုယ်အားထုတ်နေချိန်မှာ နောက်ပိုင်းအတွက် စိတ်ချ လက်ချ ထားခဲ့နိုင်ပါမှ စားဝတ်နေရေးတွေ ပြေလည်ပါမှ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်က စွန့်ခဲ့နိုင် ထားခဲ့နိုင်မှ တရားကျင့်ခွင့် ရတာ။

အခွင့်အရေးပေးချိန်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မငဲ့ညှာဘဲ မတွယ် တာဘဲ ကျင့်မယ်။ ပင်ပန်းချင် ပင်ပန်းပါစေ။ ဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲ ပါစေ။ ပျက်စီးမယ့်ခန္ဓာနဲ့ တရားနဲ့ လဲယူမယ်။ အိုနေတဲ့ ခန္ဓာနဲ့ တရားနဲ့ လဲယူမယ်။ အရှုံးမခံဘူး။ အမြတ်ယူမယ်လို့ စိတ်ထားပြီး ကျင့်ဖို့ လိုအပ် ပါတယ်။

တဏှာအလိုက် လိုက်နေရင်

တဏှာဆိုတာ လိုချင်မှုပါ။ မဆုံးနိုင်အောင် လိုချင်တတ်ပါ တယ်။ လိုချင်မှုတွေနောက်ကိုသာ လိုက်နေမယ်ဆိုရင် ဘယ် တော့မှပြီးပြတ်ကုန်ဆုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လောက်အတိုင်း အတာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အခြေအနေနဲ့မှ ကျေနပ်နိုင်မှာလည်း

မဟုတ်ပါဘူး။ တဏှာအလိုကိုဖြည့်ရင်းဖြည့်ရင်းနဲ့ပဲနေတွေလတွေ နှစ်တွေ ကုန်သွားပါတယ်။ ဘဝတွေ ပြောင်းသွားကြ ရပါတယ်။

“မင်းသမီး ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အစိုးရသော ဇကရာဇ် မင်း ဖြစ်သော်လည်း တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သော သူဟာ ရောင့်ရဲအားရမှု မရှိပါဘူး၊ မမေ့မလျော့ ကုသိုလ် တရားကို ကျင့်ပါ” လို့ သိကြားမင်းက ဆုံးမတာပါ။

လူတွေရဲ့ဆန္ဒက ရလာတဲ့ ဘဝ လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံချင်တယ်။ အတိုင်းအဆမရှိကြွယ်ဝချမ်းသာချင်တယ်။ ချမ်းသာတာထက် ပိုချမ်းသာ၊ ပြည့်စုံတာထက် ပိုပြီးပြည့်စုံချင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် မရပ်မနား ရှာဖွေ လှုပ်ရှားနေကြတာပါ။

လိုချင်မှု တဏှာကို မကန့်သတ် မထိန်းချုပ်နိုင်ရင် ရှာဖွေမှု ဖြည့်ဆည်းမှုတွေဟာ အဆုံးသတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးဆုံးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဆုံး ပဒေသရာဇ်မင်း စကြာဝတေးမင်းဖြစ်ရင်တောင်မှ ရလိုမှု က ရှိနေဦးမှာပါ။ စီးပွားဥစ္စာ ဆိုတာက ရလေ လိုချင်လေပါပဲ။ ရှိလေ ပိုပြီး ရှိချင်လေပါပဲ။

တဏှာနယ်ပယ်ကို မကန့်သတ်နိုင်တဲ့အတွက် ဘဝသံသရာတွေ ရှည်ချင်တိုင်း ရှည်ခဲ့ပါပြီ။ ဘဝခန္ဓာတွေ ရချင်တိုင်း ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာလည်း အိုနာသေဒုက္ခတွေနဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံတွေ ကြုံခံစားကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တဏှာနယ်မြေ

၅၄ □ မွေနှုတ်ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကိုကန့်သတ်ပေးမယ့်တရား၊ ဘဝခန္ဓာတွေကိုအဆုံးသတ်စေ
မယ့်တရား၊ ဒုက္ခမျိုးစုံကိုချုပ်ဆုံးစေမယ့်တရားကိုရှာဖွေအား
ထုတ်ကြရတာပါ။ သိကြားမင်းကလည်းဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို
မမေ့မလျော့တရားကျင့်ဖို့သွန်သင်နေတာပါ။

စွန့်သွားကြရမယ်

မိဘနဲ့သားသမီး၊ ဇနီးနဲ့ခင်ပွန်းတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အပြန်အလှန်ချစ်ခင်နေကြတဲ့သူ
တွေပါ။ တစ်ယောက်အကျိုးတစ်ယောက်ဆောင်ရွက်ဖြည့်ဆည်း
လို့နှစ်သက်ကြည်ဖြူနေကြတဲ့သူတွေပါ။ မျက်စိအောက်က
အပျောက်မခံချင်အောင်ချစ်ခင်ကြပေမယ့်တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်
ချိန်မှာကွဲကွာကြရမှာပါပဲ။ အချင်းချင်းစွန့်ခွာသွားကြရမှာပါပဲ။

ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ပြောပြော၊ ဘယ်လိုအတူနေချင်
တယ်ဆိုဆိုသူကမစွန့်ရင်ကိုယ်ကစွန့်၊ ကိုယ်ကမစွန့်ရင်သူက
စွန့်လို့စွန့်ခွာကြရပါမယ်။ စွန့်ပစ်ကြရပါမယ်။

စွန့်သွားကြရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခန္ဓာကြီးကဖော်ပြ
နေပါတယ်။ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲမှုတွေနဲ့မမြဲဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း
ဖော်ပြနေပါတယ်။

လုလင်ပျိုအသွင်နဲ့လာတဲ့သိကြားမင်းဟာ ပထမနေ့မှာ
ရွှေခွက်၊ ဒုတိယနေ့မှာငွေခွက်၊ တတိယနေ့မှာကြေးခွက်ယူလာ
ပြတာဟာ မမြဲတဲ့သဘောပြောင်းလဲတဲ့သဘောကိုမြင်သာ
အောင်ဖော်ပြနေတာလည်းဖြစ်ပါတယ်။

စက္ကန့် မိနစ် နာရီတွေ ပြောင်းလဲနေတာနဲ့အမျှ ခန္ဓာကြီး လည်းပြောင်းလဲသွားတာအမှန်ပါပဲ။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင်ဘယ် လောက်ပြောင်းလဲသွားပြီလဲဆိုတာဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်တွက် ချက်ခန့်မှန်းကြည့်ကြပါ။

ခန္ဓာဖြစ်စဉ် တွေ့မြင်လျှင်

မကြာလှတဲ့ မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်းမှာတောင်အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ခန္ဓာပါ။

ခုပူ ခုအေး ခုကောင်း ခုညောင်းနဲ့ အမြဲမပြတ် နှိပ်စက်နေတဲ့ ခန္ဓာပါ။ နတ်သားက တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ ငွေဆိုတော့ အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ နတ်သားလို့ ထင်ကြ လိမ့်မယ်နော်။ တကယ်အပြောင်းအလဲတွေ မြန်လွန်းတာက ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာ တွေပါ။

မမြဲတဲ့သဘောကို ပြနေတယ်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတွေနဲ့ နှိပ်စက်နေလို့ ဆင်းရဲတဲ့သဘောကို ပြနေတယ်။ ကိုယ်မကြုံ ချင်မခံစားချင်တဲ့အခြေအနေတွေ၊ မရှောင်လွှဲနိုင်အောင် ဖန်တီး တတ်တယ်။ ကိုယ့်အကြိုက်မဟုတ်၊ ကိုယ့်အလိုမလိုက်တာတွေ ကို ပြနေတယ်။

ခန္ဓာရဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ကျကျနန သိမြင်ပြီး နားလည်သွားရင် အခြေခံဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကနေ အလယ်တန်း အဆင့်ကို ရောက် သွားပါလိမ့်မယ်။ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်းတွေတိုးတက်သွား ပါလိမ့်မယ်။

၅၆ □ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ခန္ဓာထဲမှာရှိနေတဲ့ရုပ်နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့မမြဲဆင်းရဲအစိုးမရတာတွေကိုဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးတော့ဒါဟာဆင်းရဲခြင်းအမှန်တရားတွေပါလား၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဖြစ်လာတာဟာတဏှာလောဘ၊ သမုဒယတွေနဲ့တပ်မက်နေလို့ချစ်ချင်တွယ်တာနေလို့ပဲ။ တဏှာသမုဒယတွေကိုပယ်နိုင်မှချမ်းသာမယ်၊ ချမ်းသာခြင်းအစစ်အမှန်ကိုရဖို့အတွက်ဒုက္ခချုပ်ကြောင်းကျင့်စဉ်ကိုကျင့်မှဖြစ်မယ်။ ဝိပဿနာတရားတွေရှုပွားမှဖြစ်မယ်လို့သစ္စာလေးပါးအမှန်တရားကိုသိမြင်နားလည်လာရင်တော့အထက်တန်းအဆင့်ကိုပေါက်ရောက်သွားပါပြီ။

ခန္ဓာဟာ သူများရဲ့အစာ

ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ခြင်ကိုက်ခံရတယ်၊ ပုရွက်ဆိတ်အကိုက်ခံရတယ်လို့ညည်းညူမနေကြပါနဲ့။ ခန္ဓာဟာသူများရဲ့အစာပါ။ “ကာယော - ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည်၊ ပရဘောဇနံ - ကျီးရဲစွန်ရဲကျားရဲသစ်ရဲဘီလူးရကွိုသ်အစရှိသောတစ်ပါးသောသတ္တဝါတို့၏အစာအာဟာရတည်း” လို့ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကိုသိကြားမင်းကပြောခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကြက်ငှက်သားငါးတွေကိုလူတွေကစားသောက်ကြပါတယ်။ အစာအာဟာရအဖြစ်စားသုံးကြပါတယ်။ ကိုယ့်အစာဟာသူများရဲ့ခန္ဓာဖြစ်နေပါတယ်။ အတူတူပါပဲ။ မှက်ခြင်ယင်သန်းကြမ်းပိုးစတာတွေကလူခန္ဓာလူသွေးသား

ကိုစားသောက်ကြပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာဟာ သူတို့အတွက် အစာအာဟာရပါ။ သူတို့ရဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာ အစာပါ။

သေသွားပြန်တော့လည်း ပုပ်သိုးသွားတဲ့ ခန္ဓာကို ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တွေက စားသောက်ကြပြန်ပါတယ်။ အစားခံကြရပါတယ်။ ခန္ဓာရှိလို့ အစားခံရတာပါ။

ခန္ဓာကြီးအတွက်ပဲ ဂရုစိုက်နေပြီး ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်တရားမရှာရင် သူများအစာအတွက် ပြင်ပေးနေတာနဲ့ အတူတူပါ။ သူများအစာကို လှအောင် ပအောင် ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးနေရတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒီခန္ဓာကို ခုံမင်နှစ်သက် ပြင်ဆင်နေကြပေမဲ့ နောက်ဆုံးအချိန် မြေကြီးထဲရောက် မြေဩဇာဖြစ်ရမယ့် ခန္ဓာကြီးပါ။ ဒါကြောင့် ရှေးပညာရှိများက “ခန္ဓာမွေးမြေကျွေးဖို့” လို့ ပြောခဲ့ကြတာပါ။ မြေစာ မဖြစ်ခင်မှာ ခန္ဓာထဲက တရားကို တွေ့အောင်ရှာကြရပါမယ်။ ခန္ဓာ က ပြတဲ့တရားကို မြင်အောင် ကြည့်ကြရပါမယ်။ သူများအစာ မဖြစ်ခင်မှာ တရားရှာဖို့မင်းသမီးကို ပြောဆိုဆုံးမ နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားသာ ကျင့်တော့မယ်

ဘုရားအလောင်းတော်ဖြစ်တဲ့ သိကြားမင်းဟာ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် သွန်သင်ညွှန်ပြနိုင်သူဖြစ်ပါတယ်။ သိကြားမင်းရဲ့စကားတိုင်းဟာ မင်းသမီးရဲ့စိတ်ထဲ အသည်းထဲ အသိဉာဏ် ထဲ ရောက်အောင် ထွင်းဖောက်သွားပုံ ရပါတယ်။ မင်းသမီးဟာ ကြည်ညိုလေးစားစွာနဲ့ ပြန်လည်ပြောဆိုပါတယ်။

၅၈ □ မွေဒုတအိက်တာအရှင်ပညိဿရ

“သတ္တဝါတို့ရဲ့ သက်တမ်းဟာ တိုတောင်းနည်းပါးလှပါတယ်။ အသက်ရှင်စဉ်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကလည်း အဆမတန်အောင် များပြားလှပါတယ် ဆိုတဲ့ သင်နတ်သားရဲ့ ပြောစကားကို နားလည်လက်ခံပါတယ်။ ကောင်းသော စကားလို့လည်း မှတ်ယူပါတယ် အသင်နတ်သား။ လက်ရှိခံစားနေတဲ့ မင်းစည်းစိမ်မင်းချမ်းသာတွေကို ပယ်စွန့်ပြီး အမြန်ဆုံး တရားကျင့်ပါတော့ မယ်။ ခန္ဓာမပြိုကွဲခင် တရားမြင်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်ပါတော့မယ်” လို့ ကတိပြုပြီး တိုင်းပြည်ကို လွှဲအပ်ကာ ရသေ့ရဟန်း ပြုလုပ်လို့ အားထုတ်ပါတော့တယ်။ အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ်တွေပြု တရားတွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး သေဆုံးကွယ်လွန်တော့တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို နတ်သမီးအဖြစ် ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ရေ၊ ဥဒယဘဒ္ဒမင်းဟာ နောင်အခါမှာ သစ္စာလေးပါးတရားတွေကို သိမြင်တဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဘုရားရှင်ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ မင်းသမီးကတော့ ယသောဓရာမင်းသမီးပါ။ ရာဟုလာရဲ့ မယ်တော်ပါ။

အဘယျကျင့်စို့ကို

ရှေးသူတော်ကောင်းတွေဟာ ကောင်းမှုတွေကို မ မေ့မလျော့ပြုလို့ ကောင်းကျိုး ခံစားကြရပါတယ်။ ရလာတဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာစည်းစိမ်တွေနဲ့ ယစ်မှူးမေ့လျော့မနေကြဘဲ

တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် တိုးတက်မြင့်မားအောင် တရားဓမ္မ ရှာဖွေကြပါတယ်။ ဒါဟာ သူတော် ကောင်းလမ်းစဉ် သူတော် ကောင်းတွေ လျှောက်လှမ်းကြတဲ့လမ်းကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ကလည်း သူတော်ကောင်းလမ်းစဉ် ကိုအတုလိုက်ပြီး ကျင့်ရမှာပါ။ ဘုရားရဟန္တာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင် မြတ်တွေ လျှောက်လှမ်းသွားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြရမှာပါ။

တစ်နေ့တာဆိုတဲ့ အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ တရားဓမ္မတွေ ရယူကြရမှာပါ။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင် တစ်နေ့တော့ကုန်သွားပြန်ပြီ။ ငါဘာတွေရလိုက်သလဲ။ ကုသိုလ် တွေလား၊ အကုသိုလ် တွေလားလို့ စိစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ တရား တွေကျင့်ပြီး တစ်နေ့ကုန်သွားတာလား၊ မတရားတွေကျင့်ပြီး တစ်နေ့ကုန်သွားတာလားလို့ တွက်ချက်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။

အချိန်နဲ့အမျှ တရားဓမ္မတွေ အရယူနိုင်ကြ၊ တန်ဖိုးရှိတာတွေ ရယူနိုင်ကြသဖြင့် အထက်တန်းအဆင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အဖြစ်ကို ရောက်ရှိကာ ဒုက္ခငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင် ကြပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီး တရားနိဂုံးချုပ်ကြပါစို့။

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ

ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

ပုန်း - ၀၉-၅၁၀၄၆၆၉၊ ၀၉-၈၆၅၁၀၄၄
သုဗျဉ်းသုန္ဒရီ၊ ဝါခေါင်လဆုတ် (၁၀) ရက်။

ဓမ္မဇူတာ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ ၏
ဓမ္မစာပေပြန့်ပွားရေး ထာဝရငွေပဒေသာပင်

ဓမ္မဒါန အလှူရှင်များ

ကျပ် ဆယ်ငါးသိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးထွန်းကြိုင် + ဒေါ်ကျင်မိသားစု၊ ၁၃၄၊ မင်းလမ်း၊ မုဒုံမြို့။

ကျပ် ဆယ်နှစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကံစိန်) ဒေါ်သိန်း နှင့် သမီး မနုရီစိန်၊ သား ကိုနိုင်အောင် သိန်းမင်းသင်္ကန်းတိုက်၊ ကျုံပျော်မြို့။

ကျပ် ဆယ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ (ဒေါ်ခင်နှင်းရီ)အား ရည်စူး၍ ဦးသန်းလွင်၊ သမီး မခင်ခင်စု၊ နှင်းစာပေရတနာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် ခုနစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်ခင်နုနှင့် သား ဦးမြညွန့်၊ သမီး ဒေါ်ခင်မော် မိသားစု၊ သိန်းတစ်ရာ - ဆီစက်နှင့်ပွဲရုံ၊ ရေနီမြို့။

ကျပ် ခုနှစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဦးငွေအောင် + ဒေါ်ခင်သီတာ၊ သမီး အေးငွေအောင် သား အောင်ငွေဟိန်း မိသားစု၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ခြောက်သိန်းနှင့် အထက် အယူရှင်များ

- ၁။ ဦးဝင်းသန်း + ဒေါ်မြင့်မြင့်အုန်း၊ မင်းလမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၂။ ဦးတင်အောင် + ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း မိုး - ချိုချဉ်မိသားစုညောင်လေးပင်မြို့။
- ၃။ မသင်းသင်းမြတ်၊ ကျိုက်ကော်။
- ၄။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်သန်းစိန် မိသားစု၊ အမှတ် (၂၆၆)၊ (၃၃) လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၅။ ဒေါ်ကျင်နုမိသားစု၊ ဟိန်းထက် - စတိုး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ငါးသိန်းနှင့် အထက် အယူရှင်များ

- ၁။ (ဦးကျော်ဝင်း) ဒေါ်မော်မော်ဦး မိသားစု အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂။ ဦးတင့်လွင် + ဒေါ်လှိုင်းယဉ်မိသားစု၊ ဟင်္သာတမြို့။
- ၃။ ဦးတင်ဝင်း + ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခိုင်မိသားစု၊ ရွှေရတနာလမ်း၊ ရှစ်မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးသန်းလွင် + ဒေါ်နီနီမြင့်မိသားစု၊ ဆစ်ဒနီမြို့၊ သစ်တောလမ်း၊ လှိုင်ဝင်း။
- ၅။ ခမည်းတော် ဦးကျော်လှိုင် + မယ်တော် ဒေါ်မြင့်ကြည် ကြံတိုင်းမြင့်ရွှေဆိုင်၊ သထုံမြို့။

ကျပ်လေးသိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်ကင်း၊ ဒေါ်အေးအေး၊ ဒေါ်ထွေးထွေး၊ ဒေါ်ဘောဘီဝင်း၊
တပင်ရွှေထီးလမ်း၊ တောင်ငူမြို့။

ကျပ်သုံးသိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါက်တာအိမ်ဟိုး + ဒေါက်တာခင်သန်းကြွယ်
ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၂။ ဦးအောင်ဇော် + ဒေါ်နန်းကျော်၊ ဆစ်ဒနီမြို့၊
ဩစတြေးလျနိုင်ငံ။
- ၃။ ဦးမြင့်သိန်း + ဒေါ်သန်းသန်းဝင်း၊ သမီး ယုလဲ့မြင့်၊ သား
ဉာဏ်လင်းမြင့်၊
စပါယ်ရုံလမ်း၊ ရွာမ၊ အင်းစိန်။
- ၄။ ဦးသိန်းဇော် + ဒေါ်ခင်လှ သမီး မသွယ်သွယ်ထက်
သိန်းဇော်ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ၈၆လမ်း၊ မန္တလေးမြို့။
- ၅။ မသန်းသန်းစိုး၊ မမြင့်မြင့်ဦး “သန်းစိုးစတိုး” ပတ္တမြားလမ်း၊
ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၆။ ဦးသာထွန်း + ဒေါ်အုံးခင်၊ သမီး ခိုင်ခိုင်ထွန်းဖြူ၊ လှိုင်လှိုင်ထွန်းဖြူ၊
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့။
- ၇။ ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော် + ဒေါ်ခင်ရည်မွန် မိသားစု၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ် နှစ်သိန်းနှင့် အထက် အလှူရှင်များ

- ၁။ ဒေါ်တင့်မာ မိသားစု၊ ၃၃၊ ကုသိနာရုံလမ်း၊ ပုသိမ်မြို့။

- ၂။ ဦးသန်းဦး + ဒေါ်စန်းစန်းမော်သမီးမေသဲဦး၊ ဝင်းလဲ့လဲ့အောင်၊
၂၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃။ ဦးမင်းလွင် + ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်၊ တူမ မရီဝင်းထက်
ဆရာကြီးရွှေဆိုင်၊ တောင်စွန်းမြို့။
- ၄။ ဒေါ်ခင်တိုးရီ၊ ဒေါ်ခင်နရီ၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ အမေရိကန်။
- ၅။ ဦးမော်အင်း + ဒေါ်အုန်းကြည်တို့အား ရည်စူး၍
ဦးခင်အောင် + ဒေါ်ပို့ပို့မိသားစု၊
၁၅၀၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ကိုသန့်ဇင် + မဝင်းဝင်းဖြိုးမိသားစု၊
တော်ဝင်ထွန်းသစ်စက်နှင့်ရေသန့်၊ ရေနီမြို့။
- ၇။ ဦးဘထက် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
မြင့်ရတနာရွှေဆိုင်၊ အင်းစိန်ဈေးကြီး၊ ရန်ကုန်။
- ၈။ (ဦးငွေသိန်း) ဒေါ်ခင်မေ၊ ရွှေဆိုင်၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၉။ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးဌေးလွင်(ငြိမ်း) + ဒေါ်အေးအေးမြင့်
ရွှေဟင်္သာစတိုး၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၀။ အ - လ - က(၆)နှင့်အ - ထ - က(၅)ကမာရွတ်၊ ဆရာ၊ ဆရာ
မများ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၁။ ဒေါ်ခင်ရီမွေးနေ့အလှူ၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဦးဘုန်းမော်ရွှေ + ဒေါ်စန်းစန်းမြင့်၊ သမီး စုနှင်းရွှေ မိသားစု၊
မကွေးမြို့။

၁၃။ (ဦးအေးလှိုင် + ဒေါ်မြခင်) သမီးဒေါ်အေးအေးမြင့်နှင့်ဒေါ်ခင်ခင်
လေး။ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်တစ်သိန်းနှင့် အထက် အယူရှင်များ

- ၁။ ဦးကိုကို + ဒေါ်လေးငယ်နှင့် ကိုဇော်မင်း + မဇင်မာ မိသားစု၊
တောင်ငူမြို့။
- ၂။ ဦးဘသီး + ဒေါ်ခင်ခင်လှ၊ မြသပိတ်လမ်း၊ သထုံမြို့။
- ၃။ ဦးမြတ်ထွန်း၊ မလေးရှား။
- ၄။ ဦးထွန်းထွန်းဦး + ဒေါ်သိန်းသိန်းဌေးမိသားစု
၁၀ - အေ (၁) လမ်း၊ လှိုင်ရတနာမွန်အိမ်ယာ၊ ရန်ကုန်
- ၅။ ဦးကိုကို + ဒေါ်ခင်နွဲ့နွဲ့၊ ရွှေရတနာလမ်း၊ (၈) မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၆။ ဦးဒယ်ရစ်တင်လေး၊ အမှတ် (၄၆၇)၊ ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္က
လာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ ဦးမောင်စိန်၊ သမီး မမြင့်မြင့်အေး
အာရှမိတ္တူ၊ အမှတ် (၈၄)၊ လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၈။ ဦးကျင်ဇေ + ဒေါ်ကျင်နု၊ သမီး ဒေါ်တူပို့၊ မြို့မ၊ တောင်စွန်း။
- ၉။ မောင်ထင်ကျော် + မမြရတနာဖြိုး၊ ရေနီမြို့။
- ၁၀။ ကြီးကြီး (ဒေါ်သန်း) အား ရည်စူး၍ ညီမ ဒေါ်သန်းညွန့်၊
တူမ မအေးမြင့်၊ ပြသတိုက်ရွာ၊ တွံတေးမြို့နယ်။
- ၁၁။ ဦးမိုးနိုင် + ဒေါ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကျော်၊ သမီး အိမ်ဖူးဖူး
ခတ္တာလမ်း၊ စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၁၂။ ဒေါက်တာဦးစံကျော် + ဒေါ်ညိုညို၊ သမီး မမေဖြူစံကျော်
ပန်းသီဆေးခန်း၊ အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၃။ ဟိန်းထက်ပညာရေး၊ လှဥယျာဉ်၊ ဥက္ကံမြို့။
- ၁၄။ မောင်ဟိန်းသန့်ဇော်၊ မောင်သူဟန်စိုး သီရိရွှေစင်ရွှေဆိုင်၊
မန္တလေးမြို့။
- ၁၅။ သူငယ်ချင်း (၁၂)ယောက်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၆။ ဦးလှမြင့် + ဒေါ်စောပုမိသားစု၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၇။ ဦးအောင်ဇော်မိုး + ဒေါက်တာနီနီကျော် (မျက်စိအထူးကု)၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၈။ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း (ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) လိပ်ပြာကန်
အိမ်ရာ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၉။ ဦးအောင်သိန်း + ဒေါ်ရှုတင်မိသားစု၊ ဖူဂျီဓာတ်ပုံတိုက်၊ ပဲခူး
မြို့။
- ၂၀။ ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းအေး၊ နှင်းဆီမွှေးစတိုး၊ ကေတု
မတီ၊ တောင်ငူမြို့။
- ၂၁။ ဒေါ်ခင်စန်းမြင့် + ဒေါ်တင်အေးဆင့်၊ မြေး မင်းထူးမွန်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၂။ ဒေါက်တာမျိုးသိုက်၊ ကလေးဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ထွန်း + ဗိုလ်ကြီးဒေါ်တင်တင်အေး
သား မောင်ရဲရင့်ထွန်း၊ မောင်ရဲရင့်ဝင်း၊ သမီး မခိုင်သက်ထွန်း၊
နေပြည်တော်။
- ၂၄။ ဦးကျင်မောင် + ဒေါ်ကျင်မြတို့အားရည်စူး၍မိသားစုကောင်းမှု၊
၁၇၆၊ ဈေးပိုင်း၊ ၁၈ လမ်း၊ ပဲခူးမြို့။

- ၂၅။ ဦးကြည်စန်း၊ မွေးနေ့အလှူ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၆။ ဒေါ်စိန်ကြည် မိသားစု၊ ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။
- ၂၇။ ဒေါ်မေမေထွေး၊ မနန်းခင်ခင်စော
ခေမာသီ (၄) လမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၈။ ဦးအေးမောင် + ဒေါ်ထွား၊ အမေထွားပဲဆီသန့်မိသားစု၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၉။ ကိုသန်းအေး၊ ပုသိမ်မြို့။
- ၃၀။ ဦးချစ်စိုး + ဒေါ်စန်းစန်းရွှေ မိသားစု၊ သြစတြေးလျ။
- ၃၁။ ဦးစိုးရီ + ဒေါ်မြခင်၊ သမီး - မခိုင်ခိုင်မိုး မွေးနေ့ နဝဒေးရပ်၊
တောင်စွန်း။
- ၃၂။ ဝင်းစားတော်ဆက်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၃။ ဒေါက်တာသိန်းတန် + ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေမိသားစု၊ ဖြူဖွေး
ဆေးဆိုင်၊ ကျိုက်ထို။
- ၃၄။ ဒေါ်စိန်ဗလီ၊ သမီးမအေးမြင့်၊ မော်လမြိုင်မြို့။
- ၃၅။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ဗိုလ်ချိုလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ၃၆။ ဦးချစ်ဝင်း + ဒေါ်ခင်သန်းအေး၊ သီရိလမ်း၊ ဝှုမြို့။
- ၃၇။ စက်ရုံမှူး ဦးပိုက်ထွေး၊ ဒေါ်ခင်မျိုးဌေး မိသားစု၊
စစ်တောင်းစက္ကူစက်၊ သိမ်ဇရပ်မြို့။
- ၃၈။ မောင်အောင်ထူးနိုင် + မသဲဝေလွင်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၃၉။ ကိုကြီးမြင့် + မမာမာမြင့်၊ တောင်ကြီးမြို့။
- ၄၀။ မောင်ရဲရင့်ထွန်း + မအေးငွေအောင်၊ တောင်ဥက္ကလာပ၊
ရန်ကုန်မြို့။

- ၄၁။ မိခင် ဒေါ်ခင်ဌေးအားရည်းစား၍ ဒေါ်ခင်သန်းမြင့်မိသားစု၊
လမ်းမတော်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၂။ ဦးအောင်စိုး + ဒေါ်အယ်မာမြင့် မိသားစု၊ တပင်ရွှေထီးလမ်း၊
တောင်ငူမြို့။
- ၄၃။ ဦးရွှေမန်း + ဒေါ်တင်လှမိသားစု ပတ္တမြားလမ်း၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၄၄။ ဦးတင်မြင့် + ဒေါ်ဝင်းမိုး၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၄၅။ ဦးတင်ဆင့် + ဒေါ်မီမီထွေး သား ရစ်ကီ၊ သွီး ရင်းရင်း၊
အမေရိကန်။
- ၄၆။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်နှင့် မောင် ကိုကျော်မိုးသက်၊ နှင်းဆီလမ်း၊
အလုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၇။ ဒေါ်ခင်မာမြင့် မိသားစု၊ ဘုရင့်နောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၈။ ဦးရွှေချိန် + ဒေါ်ခင်လှတို့အားရည်းစား၍ ဒေါ်လှဆိုင်၊ မြေး
မဒေဝီချိန်၊ ပဲခူးမြို့။
- ၄၉။ ၇ရက်သားသမီးများ၊ သနပ်ပင်မြို့။
- ၅၀။ မမေသဲဦး၊ မဝင်းလဲ့လဲ့အောင်မွေးနေ့၊ ၂၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၁။ ဒေါက်တာမြတ်ထွန်း + ဒေါ်ခင်သိန်းဝင်းမိသားစု၊
မျက်စိ နားနာခေါင်းဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၂။ ဦးလှရွှေ + ဒေါ်ခင်အေးမူ ရွှေပန်းထိမ်၊ မြို့လှမြို့။
- ၅၃။ ဦးစိုင်းစံလင်း + ဒေါ်နန်းရွှေပွင့် သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅၄။ ဦးသန်းနိုင် + ဒေါ်စန်း၊ လောကနတ်ပဲဆီသန်၊ မိုးကုတ်မြို့။
- ၅၅။ ဦးညွန့်လွင် + ဒေါ်တင်တင်ဝင်း၊ ၆ - လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ငါးသောင်းနှင့် အထက် အယူရှင်များ

- ၁။ ဓမ္မမာမကာ၊ ဒါးကာ၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။
- ၂။ မောင်နန္ဒကျော် နှင့် မောင်သန္တကျော် မွေးနေ့အလှူ။ (၈၄)၊
လသာလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃။ ဦးဝင်းအောင် + ဒေါ်စန်းစန်းနိုင် မိသားစု၊ အမှတ်(၉၆)၊ (၅၂)
လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄။ ဦးဝင်းမြင့် + ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း၊ သား မောင်မြတ်သူကျော်
အမှတ်(၇၃)၊ (၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၅။ ဦးကြည်စိုး + ဒေါ်လှအေး မိသားစု
(၁၅)၊ (ခ/၄)၊ ငွေပြည်သာရိပ်သာ၊ သယံဇာတကျွန်း။
- ၆။ ဗိုလ်မှူးညီညီတင် + ဒေါ်အလင်္ကာတင်လေး မိသားစု
ဗဟိုလမ်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၇။ မောင်ဇေယျကျော် + မမြသက်ချယ် မင်္ဂလာဦးအလှူ၊ ကျိုက်
ထိုမြို့။
- ၈။ ဦးခင်မောင်ဝင်း + ဒေါ်သန်းသန်းနွဲ့ မိသားစု
ကြယ်နီဆေးပေါ့လိပ်၊ အုတ်တွင်းမြို့။
- ၉။ ဦးသိန်းဗိုလ် + ဒေါ်သူဇာမြင့်၊ ယွန်းပြည့်ပြည့်ဗိုလ်၊
မင်းဗညားဗိုလ်မိသားစု၊ ခန္တီ၊ ဟင်္သာတမြို့။
- ၁၀။ မနှင်းနှင်းချို၊ အောင်ချိုဇင် စတိုး၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၁၁။ မဝိလာသီ၊ မဉ္ဇူဇာရံသီ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၂။ ဦးမင်းကျော်နိုင် + ဒေါ်ဝေမာ၊ ရွှေအိုးချက်နီဆီ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၁၃။ ဦးကြည်လွင် + ဒေါ်မိုးမိုး၊ ကွင်းချောင်း(၂)လမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

- ၁၄။ ဦးစိန်ဝင်း + ဒေါ်ကြူတီမိသားစု၊ ဒါးက၊ ကန်ကြီးထောင့်မြို့နယ်။
- ၁၅။ ဒေါက်တာဦးခင်မောင်လေး + ဒေါ်ဝင်းဝင်းသန်းမိသားစု
၁၁၇၊ ပြည်လမ်း၊ (၈)မိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၁၆။ ဒေါ်ကျင်မေ၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၁၇။ ဦးခင်အောင် + ဒေါ်သန်းမြင့်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ၁၈။ ပုန်းညက်လှိုင် ကွန်ပျူတာစာစီ၊ ဆေးရုံရှေ့ပဲခူးမြို့။
- ၁၉။ (ဦးမြင့်သိန်း) ဒေါ်ဝင်းကြူမိသားစု၊ မာယာဆေးပေါ့လိပ်၊
ပဲခူးမြို့။
- ၂၀။ ဦးသန်းဆွေ + ဒေါ်ခင်မျိုးသစ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၁။ ကိုဇော်မြင့် + မမာမာခိုင်မိသားစု၊ လင်းလင်းထိန် - ရွှေဆိုင်၊
သထုံမြို့။
- ၂၂။ ဦးအောင်ကြည် + ဒေါ်အေးအေး၊ သမီး သူသူအောင်၊ မွှာရုံ
လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၂၃။ မနှင်းဆီ၊ ဆက်သွယ်ရေး၊ ဝှံမြို့။
- ၂၄။ ဒေါ်ရှုလွမ်း၊ ဩစတြေးလျ။
- ၂၅။ ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း၊ စိန်နဂါးပွဲရုံ၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၆။ ဦးတင်လှ + ဒေါ်စောခင်၊ ဈေးပိုင်း၊ ပဲခူးမြို့။
- ၂၇။ (ဦးဌေးဝင်း) + ဒေါ်သန်းသန်းစိုး မိသားစု၊ ဘူတာလမ်း၊
ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၂၈။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းကြည် (၄၈ - နှစ်မြောက်မွေးနေ့အလှူ)၊ ကွမ်းခြံ
ကုန်းမြို့။
- ၂၉။ ဒေါ်သန်းရီ၊ ဖက်ရှင်ရုံ၊ ပဲခူးမြို့။

- ၃၀။ ဦးစိုးဝင်း + ဒေါ်တင်တင်ညို။ ကော့ကဒွတ်၊ ဘီးလင်း။
- ၃၁။ ဦတင်ထွေး + ဒေါက်တာဒေါ်အေးအေးမြင့်
သား မြတ်သာဟိန်း၊ ၁၅၇၊ အလုံလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၂။ ဒေါ်မေသန်း မိသားစု၊ သယံဇာတကျွန်း။
- ၃၃။ မအေးငြိမ်းသူ (၂၄) နှစ်ပြည်မွေးနေ့၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်။
- ၃၄။ မနှင်းယုဝေ၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၃၅။ မိခင်ဒေါ်ခင်စိန်၊ သားဦးဝင်းမြင့်၊ သမီးဒေါ်ဌေးဌေးလှ၊ သထုံမြို့။
- ၃၆။ ဒေါ်ခင်စောမြင့်အားရည်စူးဦးခင်မောင်ကြည် + ဒေါ်ဆန်းဆန်း
လှ၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၇။ ဦးခင်မောင်လင်း + ဒေါ်ဌေးဌေးမာ၊ ကျိုက်ထိုမြို့။
- ၃၈။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရစိန်သောင်း (ငြိမ်း) ဒေါ်ခင်ဌေးမြင့်မိသားစု၊
မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၃၉။ ဒေါ်ကျင်ငွေမိသားစု၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၀။ ဦးလှဦး + ဒေါ်မြမြဦး မိသားစု၊ ကျုံပျော်မြို့။
- ၄၁။ စိုင်းကျော်စိုး + မရန်းလီရှင်း သမီးနန်းခမ်းမိန်း၊ နန်းရွက်ဟွမ်း
မိန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ၄၂။ ဒေါ်နုနုလှိုင် မိသားစု၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျပ်ငါးသောင်းအောက် အလှူရှင်များအား
စာမျက်နှာ အခက်အခဲကြောင့် သီးခြားပေါ်ပြမှု
မရှိခြင်းအား ခွင့်လွှတ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာရ ရေးထားထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၁။ တရားနှင့်နေပါ	ဒု-ကြိမ်
၂။ တရားမရခြင်းအကြောင်းရင်း	ဒု-ကြိမ်
၃။ အပါယ်တံခါးပိတ်ထားကြစို့	ပ-ကြိမ်
၄။ လမ်းညွှန်တရားဆောင်ပုဒ်များ	ဒု-ကြိမ်
၅။ မငိုကြသောမိသားစု	ပ-ကြိမ်
၆။ လိုရင်းတိုရှင်းပိပဿနာ	ဒု-ကြိမ်
၇။ တရားဘယ်လိုကျင့်ရမလဲ	ပ-ကြိမ်
၈။ How to Practise Meditation	ပ-ကြိမ်
၉။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပါစေ	ပ-ကြိမ်
၁၀။ ဘာသာမဲ့သူလေး	ပ-ကြိမ်
၁၁။ သေဘေးဆင်ခြင်ကြိုတင်ကာပြင်	ပ-ကြိမ်
၁၂။ တရားချစ်တဲ့သူ	ပ-ကြိမ်
၁၃။ တစ်နေ့ကုန်သွားရင်	ပ-ကြိမ်
၁၄။ တရားကျင့်သူနဲ့မကျင့်သူ	ပ-ကြိမ်
၁၅။ နမောတဿဘုရားရှိခိုး	ပ-ကြိမ်
၁၆။ ဘဝစစ်တမ်း	ပ-ကြိမ်
၁၇။ ပေါင်းစုတူယှဉ်နိဗ္ဗာန်ဝင်	ပ-ကြိမ်
၁၈။ ပေးဆပ်ရမယ့် အကြွေး	ပ-ကြိမ်
၁၉။ တရားဘာကြောင့် ကျင့်ရတာလဲ	ပ-ကြိမ်

၂၀။တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်	ပ-ကြိမ်
၂၁။တရားရနိုင် မရနိုင်	ပ-ကြိမ်
၂၂။တရားကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံ	ပ-ကြိမ်
၂၃။တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်ထက်မြင့်	ပ-ကြိမ်
၂၄။နီးလျက်နှင့်ဝေး	ပ-ကြိမ်
၂၅။အရှုံးထဲက အမြတ်	ပ-ကြိမ်
၂၆။အမှတ်တမဲ့အမှား	ပ-ကြိမ်
၂၇။ဘာဝနာဆိုသည်မှာ	ပ-ကြိမ်
၂၈။တရားကပေးတဲ့ချမ်းသာ	ပ-ကြိမ်
၂၉။ဓမ္မလမ်းပေါ်မှာ	ပ-ကြိမ်
၃၀။နှောင်ဖွဲ့မမြင် သံယောဇဉ်	ပ-ကြိမ်
၃၁။ဥပုသ်စောင့်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်	ပ-ကြိမ်

